J. H. Van Der Wall,
350 Robey Pl.,
City.
9-34

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA,
524 Henry Ave., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XII, No. 19 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. JULY 1, 1936 Subscription Price, 2.50

MEDITATIE

Ingaan Als Kinderkens

Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.
Matt. 18:3.

Vreemde paradox!

Ingaan in het Koninkrijk der hemelen als kinderkens!

Strijdend tegen al, wat in ons menschelijk, aardsch, zondig, duivelsch hart leeft ten opzichte van de idee van het koninkrijk! Of is dan, als we spreken van een koninkrijk, de hoofdvraag niet: wie is de meeste? En wat zullen dan toch kinderen doen in een koninkrijk? . . . .

't Was nog slechts kort geleden, dat moeders hunne kleine kinderkens tot Jezus hadden gebracht. En ook toen hadden de discipelen aanstonds de dwaasheid gezien van dat pogen, om kinderkens te doen ingaan in het koninkrijk der hemelen. En, zonder het te verstaan, hadden ze het woord des Heilands gehoord: derzulken is het Koninkrijk der hemelen!

En thans waren ze, zich al verder voortbewegend op hun eigen lijn van denken, bezig geweest met de natuurlijke, maar ook even onmogelijke vraag, hun lievelingsvraag: wie is toch *de meeste* in het Koninkrijk der hemelen, Dat was toch immers de hoofdvraag! In een koninkrijk gaat het toch in hoofdzaak om de vraag, wie de meeste zal zijn. De meeste in kracht, in eigen kracht, zich openbarend in macht-werken des menschen; de meeste in invloed en positie, de plaats het dichtst bij den koning, aan zijne rechter- en aan zijne linkerhand; de meeste in eer en aanzien, in eigen eer, erkend door ieder ander in des konings gebied; de meeste in heerschappij, zoodat men zich ootmoedig voor ons buigt en wacht op 't woord van onzen mond. Dat was de vraag, die gedurig de discipelen bezig hield, als ze onder elkander spraken over het Koninkrijk der hemelen. En die natuurlijke, menschelijke, door en door vleeschelijke vraag werd door hen behandeld, niet zoozeer in direkten zin, met het oog op den te bepalen persoon, die de meeste zou zijn, als wel uit het oogpunt van de gaven en talenten, werken en verdiensten, die vereischt zouden worden om de meeste te zijn.

En het antwoord, waarover ze het allen eens konden worden, vonden ze niet!

Geen wonder!

De vraag, wie de meeste is, heeft geen antwoord! Eén is, niet de Meeste, maar de Alleen-rijke; niet de Grootste, maar de Alleen-groote; niet de Machtigste, maar de Alleen-machtige; niet de Heerlijkste onder heerlijken, maar de Alleen-heerlijke. Want Hij is GOD!

Daarom is de vraag naar de meeste onder de menschenkinderen eene onmogelijke!

Ze is geboren in 't opgeblazen denken van den Satan; ingedragen in de wereld der menschenkinderen door de waanzinnige leugen: Gij zult als God zijn; is heel de geschiedenis door subject van 't rechtsgeding tusschen God en de wereld; is oorzaak van alle nijd en haat en vijandschap des menschen tegen God en tegen den mensch; wordt straks in de theodicee van den "dag des Heeren" voor eeuwig gesmoord in de hel! . . . .

Wie dan is de meeste in het koninkrijk der hemelen? . .

Ze is de poging om ook het koninkrijk der hemelen te onderwerpen aan den vorst der duisternis, om de hel te doen zegevieren in den hemel . . . .

En 't antwoord moest wel komen in den vorm van een paradox, als de discipelen zich met hun vraag wenden tot den Knecht des Heeren, Die gekomen was om in Gods rechtsgeding met den mensch des Allerhoogsten recht te erkennen tot in den dood des kruises!

Indien gij niet bekeerd wordt en wordt gelijk de kinderkens! . . . .

Ge houdt u reeds bezig met de vraag, wie in der hemelen koninkrijk de meeste zal zijn? Ik zeg u: ge moet nog ingaan!

Ingaan als een kindeke!

Als de kinderkens worden!

Om in te gaan in het koninkrijk der hemelen! En dat worden als de kinderkens vereischt bekeering, algeheele verandering, tot in het diepste hart!

Want het koninkrijk der hemelen is niet van deze wereld!

Het is het koninkrijk Gods, waarin God alles is in allen, waarin alle relaties naar *Zijn* recht zuiver zijn, waarin Hij in den waarachtigen zin des woords Koning is, als Koning wordt gekend en erkend; waarin Hij regeert tot in het diepe hart en Zijn Woord wordt gehoord en in liefde gehoorzaamd. Het is het koninkrijk, waarin Christus, de Knecht des Heeren, onderkoning is. In Hem kwam het koninkrijk uit den hemel op aarde neer; in Zijn bloed werden de grondslagen van het Koninkrijk gelegd; in Zijne opstanding en verhooging aan de rechterhand des Vaders werd dat koninkrijk centraal bevestigd in den hemel; en in den Geest van den verhoogden Heer komt ook dat koninkrijk in geestelijk reëelen zin op aarde. Het is het koninkrijk der hemelen, omdat het uit den hemel nederdaalt; en omdat het hemelsch van aard is. Van deze wereld is dat koninkrijk niet!

En daarom is het noodig, dat we dat koninkrijk *ingaan!*

Ingaan zoo, dat we uit deze "wereld" *uitgaan!*

Uitgaan en ingaan met geheel ons hart en met al onze krachten!

Uitgaan en ingaan, *eens,* wanneer het bij ons komt tot een principieele breuke met het koninkrijk dezer wereld en een overgezet worden in het koninkrijk van den Zoon der liefde Gods; maar ook gedurig weer, dagelijks, zoolang we in dit ons vleesch *in* de wereld en niet *van* de wereld zijn. Een altijd weer vlieden van de "wereld" en van al hetgeen in de "wereld" is; en een gedurig zoeken en kiezen en vinden van het koninkrijk der hemelen. Uitgaan en ingaan met ons denken en willen, met ons begeeren en verlangen, met hoofd en hart en hand; om als kinderen des Koninkrijks te spreken en te handelen en te getuigen in woord en werk tegen de "wereld", die in het booze ligt! . . . .

Want, terwijl het koninkrijk der hemelen niet van deze wereld is, zijn wij wel van deze wereld!

Wij zijn van nature duisternis en vrijwillige onderdanen in het koninkrijk des duivels. Beheerscht, van uit het diepe hart, waaruit de uitgangen des levens zijn, worden we door de wet des vleesches, de wet der zonde en des doods. We bedenken de dingen des vleesches, die vijandschap tegen God zijn. En we kunnen Gode niet behagen. De duisternis hebben we liever dan het licht, de gerechtigheid schuwen we, om de ongerechtigheid te doen. Navolgers en kinderen des duivels zijnde, brengen we altijd weer in praktijk wat uitgedrukt ligt in de vraag; wie zal de meeste zijn? Slangenvenijn is onder onze lippen en onze voeten zijn snel om bloed te vergieten. En daarbij vleien we onszelven met eigen gerechtigheid, vroomheid, adeldom en gratie, en maken we ons goden naar de inspraak van eigen hart.

Uit dat koninkrijk der duisternis moeten we *uitgaan,* willend en welbewust, door een keuze des harten.

Om in te gaan in dat koninkrijk der hemelen, waarin God alles is in allen!

En die overgang maken we alleen, indien we *worden,* niet onszelven maken, als de kinderkens! Voorwaar, voorwaar zeg ik, indien ge niet wordt gelijk de kinderkens, gij zult in het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan!

Niet, let wel, alsof een kindeke van nature ook maar de allergeringste graad meer geschiktheid had om in het koninkrijk der hemelen in te gaan dan de volwassene. Wel heeft men elegieën gezongen op de onschuld der kleine kinderen, doch meer dan humanistische droomerij is dit niet. De Schrift leert het ons anders en de werkelijkheid bevestigt altijd weer het Woord des Heeren. En de aanhef van ons Doopsformulier is nog altijd waar, dat wij met onze kinderen in zonden ontvangen en geboren worden, zoodat wij in het rijk Gods niet kunnen of mogen komen, tenzij wij van nieuws geboren worden.

Maar wel vertoont het natuurlijk beeld van het kleine kindeke trekken, die we in geestelijken zin moeten kunnen vertoonen, zullen we ingaan in het koninkrijk der hemelen.

Zooals een kind *natuurlijk* is, zoo moet gij, zoo moet ik *geestelijk* worden!

Ingaan als de kinderkens!

Het kindeke!

En let er wel op, dat de Heiland niet maar het beeld van het kindeke gebruikt, maar een kindeke roept en het stelt in het midden van Zijne jongeren!

En dat Hij met nadruk bedoelt te zeggen: zooals dat kindeke hier thans staat in het midden van u, groote mannen, zooals ge het thans ziet, zoo moet ge worden, zult ge het koninkrijk der hemelen ook maar ingaan!

En zóó verstaan, trekt zich het onderwijs des Heilands eigenlijk samen op één alles beheerschende kindertrek: welbewuste kleinheid, ootmoed en nederigheid!

O, 't is waar, er zijn meer trekken te noemen, het kindeke eigen. Het kind is eenvoudig, het komt zooals het is, het doet niet gemaakt, het stelt zich niet aan, het geeft niet voor iets te zijn, wat het niet is. Zoo is het althans in de eerste levensjaren. En eenvoudigheid, waarheid in het binnenste is een vereischte om in te gaan in het koninkrijk der hemelen. Het kind is leerzaam, het luistert, het neemt aan; en wie wil ingaan in het koninkrijk der hemelen, zet eigen gedachten en eigen wil op zij, om te luisteren naar den Woorde Gods. Het kindeke is gehoorzaam; gehoorzaamheid is het sieraad van het kindeke; en wie wil ingaan in het koninkrijk der hemelen zal onvoorwaardelijk moeten gehoorzamen, om het pad der geboden Gods to loopen . . . .

Maar toch is dit alles niet hoofdzaak van het aanschouwelijk onderwijs, dat de Heiland hier Zijne jongeren biedt.

Veeleer trekt zich dit onderwijs samen op deze ééne les: gij moet klein, welbewust klein worden als dit kin-

deke, klein in eigen schatting, wegzinken in het niet, wat uw eigen Ik betreft, zult ge ooit en zult ge altijd weer *uitgaan* uit de wereld en *ingaan* in het koninkrijk der hemelen.

Dit toch wordt ongetwijfeld allereerst uitgedrukt door dat beeld van het kindeke temidden van deze mannen. De vraag: wie is de meeste? komt bij dat kleine kindeke niet op. Het staat daar als overweldigd door de grootheid dier mannen, temidden van wie de Heiland het plaatste. Het gevoelt zich klein. In heel zijn houding is het te lezen, dat het zich nietig en de minste gevoelt. Bovendien is dit immers juist de les, die de discipelen moesten leeren in tegenstelling met hunne vleeschelijke houding, zooals deze uitgedrukt lag in de vraag, wie toch wel de meeste zou zijn in het koninkrijk der hemelen. Als dit kindeke, zooals het zich op dat oogenblik aan hun oog vertoont, moeten ze worden, zullen ze het koninkrijk der hemelen ooit kunnen ingaan. En, ten slotte, zoo past de Heiland Zelf het aanschouwelijk onderwijs van dit kindeke aan Zijne jongeren toe, als Hij verklaart: "Zoo wie dan zichzelven zal vernederen als dit kindeke, deze is de meeste in het Koninkrijk der hemelen"!

Ingaan als de kinderkens! Een ander ingaan in het koninkrijk der hemelen is niet denkbaar!

Reeds de poort, waardoor iemand binnengaat, laat niemand anders door dan hem, die zich heeft vernederd als een kindeke.

Die poort toch is de gerechtigheid Gods in het bloed van onzen Heere Jezus Christus. De grond-eisch van het Koninkrijk der hemelen is gerechtigheid. Zonder gerechtigheid, die bestaan kan voor den Allerhoogste, eene gerechtigheid, die overvloediger is dan die der Farizeën en Schriftgeleerden, gaat niemand in dat koninkrijk binnen. Maar wij komen uit de wereld en liggen midden in den dood, schuldig en ellendig, kinderen des toorns gelijk ook de anderen. De poort van Gods gerechtigheid is ontsloten alleen door het bloed van Hem, in Wien God was de wereld met Zichzelven verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende . . . .

En door die poort gaat gij binnen alleen door het geloof!

En door dat geloof wordt alles, wat van uzelven is, afgelegd. Al uwe gerechtigheid, al uw werk, uw naam, uw eer, uw vermeende grootheid, uw ingebeelde adeldom, uw vroomheid zelfs, alles blijft achter. Want door de poort van het bloed van onzen Heere Jezus Christus kan slechts de verbrokene en verslagene van hart, die niets anders meer is dan zondaar voor God, die geen andere mogelijkheid ziet en erkent dan die der genade . . . . .

Die zichzelven vernedert! . . . . .

En geworden is gelijk een kindeke, wegzinkend in het niet!

En zoo blijft het!

Want ingegaan zijnde door die poort, zijt ge in het koninkrijk, waarin God alleen groot is en Hem alleen en tot in alle eeuwigheid wordt toegebracht alle eer en heerlijkheid . . . . .

En waarin ieder allen dient, om dat ééne groote doel van des Heeren verheerlijking samen te dienen!

Hij is de meeste in het koninkrijk der hemelen, die zich 't meest vernedert!

Geworden als een kindeke!

Geweldige verandering!

Indien gij u niet verandert . . . . .

Of, zooals het oorspronkelijke woord zeker kan worden vertaald, en ook in onzen Engelschen bijbel vertaald werd: indien gij niet bekeerd wordt!

Welk een radikale omzetting en bekeering is het, waardoor wij worden gelijk de kindekens!

Van het: Gij zult als God zijn! tot het: Wee mij, want ik verga! Van de opgeheven, gebalde vuist der rebellie tot de tollenaarsgestalte! Van het bogen op eigen gerechtigheid tot de bede: Wees mij, zondaar genadig, o God! Van het zoeken van de dingen, die beneden zijn, tot het streven naar de dingen, die boven zijn! Van het liefhebben der duisternis tot het wandelen in het licht! De lof des Heeren van de lippen, die Hem vloekten; de liefde Gods in 't hart, dat Hem haatte; de hemel voor de hel . . .

't Verbroken hart voor den hoogmoed-waanzinnigen geest!

De groote mensch een kindeke geworden!

Wonder van Goddelijke ontferming!

Want dat en niets minder dan dat is het, wanneer deze geestelijke omzetting van den grooten zondaar tot het kleine kindeke plaats heeft. Daartoe is geen mensch in staat. Die verandering kan de natuurlijke mensch niet teweeg brengen, wil hij niet ondergaan, kan hij niet willen. O, zeker, hij bekeert zich! Als God hem roept en hij hoort het Woord des Almachtigen, dan "verandert hij zich" en wordt gelijk een kindeke. Doch niet eer dan dat de onwederstandelijke Geest Gods in Christus Jezus hem leven in de ziel heeft geschonken en hem heeft wederbaard door almachtige genade. Niet, dan nadat tot deze uit den dood verrezene ziele het machtwoord Gods doordrong, ontdekkend, ooren en oogen openend, verschrikkend, hartverbrijzelend: Ik, Ik ben de Heere en er is geen God behalve Mij; de Meeste, de Alleen-groote en de Eeuwigheerlijke; bekeer u dan en wordt gelijke een kindeke! . . .

Dan, maar dan ook alleen, volgt de daad der bekeering!

Niet maar eens, maar altijd weer!

En altijd weer juist zoo! Eerst de Heere, Zijn Woord, Zijn Geest, Zijne genade; en als vrucht onze daad der bekeering!

En hoemeer we *hooren,* hoemeer we worden als de kindekens!

En hoe grooter we worden in 't koninkrijk der hemelen!

Tot prijs Zijner genade! H.H.

EDITORIALS

Minister Verbi Dei

Again three young men graduated from our theological school and were declared candidates for the ministry of the Word of God in our churches.

The graduation exercises were held in the Protestant Reformed Church building at South Holland, Illinois. They were impressive and marked by simplicity. The rector, the Rev. G. M. Ophoff, spoke on the preaching of the Word of God, or the gospel, as the key of the kingdom of heaven. The reader will have noticed that this well worked out speech appeared in the last number of our Standard Bearer. One of the candidates, E. Borst, delivered a speech on "The Salvation of the World." There was some singing by the audience and two special selections were offered by a duo of ladies from South Holland. And the meeting was properly opened and closed.

I know not, whether the simplicity of the exercises reflected the spirit of our churches, or whether it must merely be explained from the fact that we are still young and small; but I do sincerely hope that it may characterize all our commencement exercises in the future.

It was with a mixed feeling that I witnessed the graduation of these candidates for the ministry.

On the one hand I surely experienced a keen sense of joy and gratitude in the realization that it pleased the Lord to give and prepare for our churches these new laborers in His vineyard. We have need of them. Especially if we remember that we were compelled to start from the very bottom, with only a few men to lead our churches and to serve in the ministry of the Word, and all others, of whom we had hoped with good reason that they would join and help us, forsaking us in the hour of need; if we recall now how often they that hated us without a cause predicted that the cause of the Protestant Reformed Churches had no future and that it would die with the two ministers that were called to be their leaders; if we consider that still we are small in number, though the Lord did abundantly bless us, there is a reason for joy and thanksgiving when the Lord blesses us with new and young laborers that with us may serve in the ministry of the Word of God.

To us it is a sign that the Lord is with us, and that it is His good pleasure to establish our churches.

The time is coming when the two first leaders may safely recede into the background; and already the time is there when it may be stated without fear or contradiction that it does not please the Lord to let the cause of the Protestant Reformed Churches perish with the death of those two first ministers of the gospel.

And that creates a feeling of peace in our hearts.

Always the Lord provided men whose desire it was to serve in the ministry of the gospel; and always He provided a place for them in one of our churches.

May also these new candidates soon be gladdened with a call!

And yet our experience was not one of unmixed joy when we witnessed the graduation of our students.

There was also a feeling of fear and trembling.

We are accustomed to speak of the ministry of the Word of God as glorious calling, as the highest calling to which a man may aspire. And we do not wish to be an exception to this custom. What higher and more exalted position would, in this world, be conceivable than that of serving the Word of God? In fact, I would emphasize that the ministry is not merely a *higher* calling than any other in this world, but that it is *incomparably* high, that it is quite *unique*. And blessed is he, indeed, that may truly be a *minister Verbi Dei,* a servant of the Word of God!

Yet, does not in this very calling lie also the cause of fear and trembling? The older I become and the longer I serve in the ministry of the Word of God, the more I realize this reason for fear and trembling there is in this humanly impossible service.

For, who is sufficient unto these things?

For, true it is, that the minister of the Word must be many things. He must possess many human virtues. He must be learned in many subjects. He must have an understanding of his "age" and of the world in which he lives. He must be versed in the Scriptures. He must have a knowledge of human nature. He must be an example unto the congregation, sober, not given to wine or filthy lucre, kind, sympathetic, patient. He must be strong, physically and mentally, firm and courageous, a leader of men. He must be able to meet young and old, rich and poor, sound and sick. He must feast with those that are feasting and mourn with the sorrowing, sometimes in the same hour. He must be able to bear evil men. He must have ability to teach, to win souls, to admonish and warn to rebuke and to advise. He must be able to pray and sing, to laugh and to weep, to be mild and to be sharp, as occasion demands. He must be all things to all men.

And yet, in all this there is nothing unique. Many of these characteristics are required in other leaders of men, be they politicians, instructors, doctors, lawyers.

But the preacher must be minister of the Word of God!

That makes his calling incomparable, unique, superhuman! He must deny himself, men, the world, the wisdom of men, all that is of the world, its conventions, its customs, its self-will, its lie, its deceitfulness; also its wisdom, goodness, nobility, righteousness, philanthropy, charity, glory, ambition, success, power; its aims and aspirations; he must listen only to the Word of God, that impossible Word, which no man will hear nor even can

will to hear, which is heard, not at all in the world, but only in the sphere of grace and by grace, and which yet men pretend to hear when they do not hear it; and having listened to that Word of God, only *listened,* without contradiction, and having filled his soul with that Word, and only after he is quite sure that his soul is filled with nothing but that Word, he must speak! . . . .

And all that is mere Man, within him and without, will oppose him, both in hearing and in speaking!

His path is beset with temptations to "corrupt the Word of God", to mix that Word with the word of men, in order that he may please mere Man!

Who is sufficient unto these things?

And who, that serves in the ministry of the Word of God, does not realize that he is man of unclean lips?

He that has never feared and trembled at this ministry has never fully realized the "awful glory" of that calling!

May the blessing of the God of Grace, then, be with our candidates!

And with all of us that serve in the ministry of the Word of God! H.H.

The Banner's Friendliness

In an article on the "Chicago Situation", appearing in *The Banner of* May 22, 1936, the editor, the Rev. H. J. Kuiper, inserted a remark to which several of our readers called my attention, because they were of the opinion that it was meant for our *Standard Bearer* and for me personally.

We quote:

"If we, or the editor of *De Wachter,* had done what the editor of another religious magazine, who is not at all friendly to our Church, has done—if we had forthwith condemned Dr. Wezeman on the strength of Dr. Kuiper's pamphlet, without waiting for his defense, there would have been just cause for criticism. But we have not done this, even though we had access to the Bible notes of Dr. Wezeman, and even though a preliminary answer to the 'Blue Book' was published in both of our church papers."

Of course, we cannot be quite sure, whether "another religious magazine" is *The Standard Bearer,* nor whether that editor "who is not at all friendly to our Church" is the undersigned. The editor is vague, not specific. He mentions no names. But it may be admitted that, looking at the Banner's editor's remarks from his own viewpoint (I can believe that *he* imagines that I am not at all friendly to the Christian Reformed Church) they strongly point in our direction, so strongly, in fact, that although the shoe does not at all fit, I venture to write this article on the supposition that the Rev. Henry J. Kuiper, pastor of the Neland Ave. Christian Reformed Church and editor of *The Banner,* mistakenly tried to force this shoe onto my foot. After all, if I am mistaken in my supposition, he has only his own vagueness and impoliteness to blame.

For, not only vagueness but also impoliteness, lack of good manners it evinces, when the Rev. H. J. Kuiper refers to *The Standard Bearer,* with which he is well acquainted, as a "certain religious magazine". There is an evident attempt to reveal a certain contempt for our paper, which, if the editor is acquainted with our magazine (as, evidently, he is) he cannot possibly feel. I believe that in his heart he will, upon candid introspection, find considerable respect for *The Standard Bearer.* But, at any rate, whether he is able or not to appreciate the contents of our publication, we feel that it is sufficiently worthy of respect to be mentioned by name, whenever it pleases any editor to introduce it to his readers. And the Rev. H. J. Kuiper's smallness tempted him in this case to forget good manners.

And how about "friendliness"?

I believe that the Rev. H. J. Kuiper is quite mistaken about my being unfriendly to his church(es). It will be difficult for him to find proof for his statement, unless his statement is based on the wrong notion, that a man is unfriendly, when he tells you the truth, even though it hurts. True, I do not assume an attitude of friendliness over against the errors and corruptions of the Christian Reformed Churches. But it will be hard for the Rev. H. J. Kuiper to find one that has always been more friendly to those churches than the undersigned. This holds no less for the period that elapsed since the Christian Reformed Churches were so unfriendly as to throw us out, than for the time that I served as minister of the gospel within the fellowship of those churches.

But I do think it is unfriendly, very unfriendly, of the editor of *The Banner,* when he introduces *The Standard Bearer* to his readers without mentioning its name, and its editor as one "who is not at all friendly to our Church." The editor of *The Banner* will have to admit that he had a very unfriendly feeling in his heart, when he wrote down those remarks.

And, then, the editor of *The Banner* ought to adhere strictly to the whole truth, when he writes about us. To slander is not friendliness, to be sure.

And the whole truth is not, that the "editor of another religious magazine" forthwith condemned Dr. Wezeman on the strength of Dr. Kuiper's pamphlet, but that he carefully perused seven volumes of Dr. Wezeman's notes (let the Rev. H. J. Kuiper, please, note, that I did not merely "have access" to those notes as he, very carefully, declares that he had, but that I very carefully studied them), then formed an opinion and wrote extensively on the entire Chicago Situation.

And I claim that I had sufficient material to express a true and unbiassed judgment.

The reply of Dr. Wezeman and the Board does not change my opinion one whit.

And the "holier than thou" attitude of the Rev. H. J. Kuiper is altogether without basis in fact.

Nor was the Rev. H. J. Kuiper always so careful. Let him remember the Dr. Janssen-case. If in 1936 he is become so super-just, that he dare not judge of a man's instruction when he is in possession of that man's personal notes, he should have prefaced his remark, at least, by a confession that he did dare to judge in the case of Dr. Janssen, when he was only in possession of *some* of the *student*-notes of that professor! H.H.

A "Fizzle"

"Fizzle" is colloqial, but it is a nice word.

It expresses the idea of a ridiculous failure after a very serious and tremendous effort. "Fizzle" means that you expect a tremendous explosion and that you hear nothing but a hissing sound.

"Fizzle" I think is the word that must be used to express the outcome that is and the outcome that will be of the Chicago Situation.

And I believe that the Rev. H. J. Kuiper's articles in *The Banner,* due to his over-carefulness, if they purpose to be of influence and to serve with advice in the matter of the "Chicago Situation" will prove to be belated. As the Dutch say it: "Hij komt met het zout, als het ei op is".

Before the last meeting of Classis Illinois there was a lengthy report by a learned committee, of which also the Rev. G. Hoeksema was a member, on the Bible-notes of Dr. F. Wezeman. I have not only "access" to that report, but read it from beginning to end. And I am not officially informed, but rather sure that his report was adopted by the classis.

I will quote what the report has to say on the "new notes" of Dr. Wezeman, the set of notes we criticized in our articles under "Storm in the Windy City".

Says the report:

"The new notes (a) contain very little objectionable material, (b) there are many passages that state very satisfactorily and emphatically our Reformed standpoint, (c) on the whole, the new notes are soundly Reformed".

From which quotation the leader will notice two facts.

First of all, that the Rev. G. Hoeksema must have had another change of heart. For in the "Blue Book" (endorsed by his name) he states that even in the "new notes" there are *traces of modernism* (p. 94, 95, and several other places); while in his report he states that "on the whole, the new notes are soundly Reformed"!

Or must I draw the conclusion that "traces of modernism" in the opinion of the Rev. G. Hoeksema are very well compatible with "*our* (Christian Reformed) Reformed standpoint"?

And secondly, that the Chicago Situation turns out to be a "fizzle".

As I predicted. H.H.

De Gebeden Aller Heiligen

II

Wat is het thema van dat gebedskoor aller heiligen? Wat is de inhoud van dat gebed van Gods volk aller eeuwen? Als we al die elementen uit de ongetwijfeld onvolmaakte gebeden der geloovigen op aarde uitschakelen, die voortkomen uit hunne nog zondige natuur en dus vleeschelijk zijn, zoowel als die, welke daaruit moeten worden verklaard, dat wij niet weten, wat we bidden zullen gelijk het behoort, wat blijft er dan over als de eigenlijke inhoud van die gebeden? Wat is de beteekenis van die verheven gebeds-melodie, die in den rook van het reukwerk opstijgt tot Hem, Die op den troon zit, die Hem welbehagelijk is en door Hem zekerlijk wordt verhoord, veel zekerder, dan wij in ons hart gevoelen, dat wij zulks van Hem begeeren?

We mogen hier zeker allereerst opmerken, dat het waarachtig gebed der heiligen zich altijd beweegt om den wille Gods en naar dien wil zich schikt. De grondtoon van alle gebed is zonder twijfel: "Uw wil geschiede, gelijk in den hemel alzoo ook op de aarde!" Dit volgt reeds hieruit, dat alleen wat in overeenstemming is met den wille Gods Hem welbehagelijk zijn kan. En in de tweede plaats is het de grondbegeerte van de heiligen in Christus Jezus, dat die wil mag geschieden. Buiten dien wil hebben zij, in den diepen grond der zaak, geen begeerten. Het gebed der heiligen, wel verre van ooit te bedoelen om onzen wil aan den Allerhoogste op te dringen, is allereerst uitdrukking van algeheele onderwerping aan den wil des Heeren en van de begeerte, dat die wil gerealizeerd mag worden. Wie niet geleerd heeft om te willen, wat God wil, heeft nog nimmer geleerd om te bidden. En dit geldt zoowel van den wil van Gods welbehagen, of van den raad des Heeren, als van den wil des bevels. Dat dit metterdaad geldt van den wil des bevels, zal geen tegenspraak ontmoeten. Als de gebeden der heiligen uitdrukking zijn van geheiligde begeerten, door God Zelf gewerkt in het wedergeboren hart, dan is daarmede reeds gezegd, dat alle zondige voorwerpen buiten gesloten zijn. Daarover behoeft verder geen woord te worden verspild. Anders staat het echter ten opzichte van het standpunt, dat de gebeden der heiligen ook in overeenstemming zijn met Gods raad. Wie dat zegt, loopt gevaar op allerlei tegenstand te stuiten. De beschouwing, dat onze gebeden werkelijk den raad des Heeren zouden kunnen beinvloeden en veranderen, zullen we hier nu maar buiten bespreking laten. En ook kunnen we volstaan met slechts te herinneren aan de voorstelling van wijlen Prof. W. Heyns, dat er in Gods raad ruimte was overgelaten voor vele dingen, die dan eerst door de gebeden der heiligen zouden worden beslist. Gods raad beslist over alle dingen en staat onveranderlijk vast. Geen gebed verandert aan dien raad ook maar het minst. Maar de gedachte wordt meermalen geopperd, dat wij toch den

raad des Heeren in bijzonderheden niet weten, en dat er dus allerlei ruimte voor ons begeeren is en voor de uitdrukking van dat begeeren in onze gebeden. Als wij niet weten of het één dan wel het ander in Gods raad begrepen is, dan gaan we te rade met hetgeen we naar het vleesch het liefst willen, en vragen we om dat door het vleesch begeerde ding. En we zeggen daar dan soms bij, dat we dat begeerde ding verlangen en er om bidden, alleen zooals wij het in Gods raad eerst hebben gedacht. Daarom mag een enkel woord over den inhoud van onze gebeden in verband met den raad des Heeren hier niet ontbreken.

Nu zal elk kind van God het u aanstonds toestemmen, dat God Zijn raad niet zal veranderen om de gebeden der heiligen en dat onze gebeden slechts verhoord worden, voorzoover ze in overeenstemming zijn met den raad des Allerhoogsten. De gebeden der heiligen, zooals die in den rook des reukwerks opstijgen tot Hem, Die op de troon zit, zijn zekerlijk in harmonie met Zijn eeuwig welbehagen. En tevens zal hij u verzekeren, dat het nooit in zijn ziel opkomt, om ook maar iets van God te begeeren, dat voor zijn bewustzijn ingaat tegen den wil des besluits. Dit zegt reeds zeer veel, ontzettend veel meer, dan men gewoonlijk meent. Immers is het niet waar, dat Gods raad gelijk is met Zijn *verborgen* wil. Integendeel, het is Gods welbehagen juist geweest, om in algemeene trekken en lijnen dien raad aan Zijn volk te openbaren. Want Gods volk is geroepen om Zijn getuige te zijn in de wereld. Aan dat volk verkondigde Hij daarom de dingen, die geschieden zullen. Zoo weet Gods kind, dat alle uitverkorenen vergaderd moeten worden, dat zij en niemand anders de eeuwige heerlijkheid zullen beërven. Hij weet ook, dat het koninkrijk der hemelen in zijn eindelijke en eeuwige heerlijkheid moet komen, en dat het niet zal komen in den weg van geleidelijke ontwikkeling, maar door het eindwonder der genade bij de komst van Christus en de finale wereld-catastrophe. Hij weet, dat vele dingen dien dag van Christus in deze bedeeling moeten voorbereiden, dat het Evangelie allen volken moet worden verkondigd, dat de groote afval moet komen, dat de mensch der zonde, de zoon des verderfs moet worden geopenbaard, dat het koninkrijk van den Antichrist moet worden verwerkelijkt, en dat er zullen zijn oorlogen en geruchten van oorlogen, plagen en pestilentiën, aardbevingen en verwoestingen. Deze algemeene lijn van Gods raad is niet verborgen, maar zeer duidelijk geopenbaard. Stemmen we nu toe, dat we tegen den raad des Heeren niet mogen, en ook niet willen, bidden, dan is hiermede reeds gezegd, dat we in bepaalde gevallen deze oordeelen Gods, oorlogen en aarbevingen, verwoestingen en pestilentiën, maar niet klakkeloos kunnen afbidden, om met de wereld te bidden voor tijdelijken welvaart en voorspoed naar het vleesch. Integendeel, wie bidt: Uw koninkrijk kome; Uw wil geschiede; en verstaat, dat het koninkrijk der hemelen niet zal en niet kan komen, dan in den weg dezer oordeelen over de wereld, *die bidt bij implicatie ook om deze oordeelen.* En komt dan het antwoord op zijn gebed, dan is het juist niet vroom, om maar aanstonds mee te schreeuwen met de wereld om terugkeer van wereldsche welvaart. Wie het toch doet, leeft uit het vleesch. En wie het, als *Minister Verbi Dei,* de gemeente alzoo leert doen, die verleidt de schare. En ditzelfde geldt ook van het leven van het kind van God persoonlijk. Hij wil naar den hemel. Hij weet, dat hij slechts door lijden en dood de heerlijkheid kan ingaan. Hij weet tevens, dat alle dingen hem moeten medewerken ten goede. En daarom is het niet vroom, maar vleeschelijk, altijd maar weer alle tegenspoed en lijden, alle ziekte en dood af te willen bidden, voor zich en voor de zijnen. Waarachtig vroom is, én in betrekking tot de ontwikkeling der wereld, én met het oog op ons persoonlijk leven, nauwkeurig te letten op des Heeren wegen, en Zijn wil te willen, ook den wil Zijns welbehagens, zooals die én in de Schrift én in het wereldgebeuren én in ons leven ons bekend gemaakt wordt, en daarom te bidden!

Feitelijk staat de zaak dan ook zoo, dat het begeeren van Gods kind *nimmer* uitgaat naar aardsche en tijdelijke welvaart, maar naar de hemelsche dingen alleen. De aardsche dingen begeert hij *slechts,* voorzoover ze hem hier kunnen dienen om zijn God te gehoorzamen en zijne roeping getrouw te zijn; en verder, voorzoover ze hem kunnen dienen om hem te voeren naar de hemelstad. Alleen datgene, wat hem daartoe dienen kan, is voor hem waarachtige voorspoed. De dingen zijn slechts *middelen.* Zijn leven is slechts een *weg.* En hij heeft volkomen vrede in de overtuiging, dat hij op dien weg geleid wordt door Gods raad. Daarom wil hij in zijn gebed juist dien raad, altijd dien raad, en nooit iets anders dan dien raad des Heeren. En nu weet hij in bijzonderheden dien raad niet. Daarom weet hij ook niet altijd, wat hij bidden zal, gelijk het behoort. Maar ook, als hij dat niet weet, staat aardsche welvaart in zijn begeeren niet op den voorgrond, doch die waarachtige welvaart, waarin en waarmee hij zijn God kan dienen, en die hem kan heiligen en voeren naar Sion, dat boven is. En dan laat hij het ook, met volkomene onderwerping van al zijne gedachten en begeerten, aan den Heere over, of het voor hem een weg van gezondheid of krankheid, van blijdschap of droefheid naar het vleesch zal moeten zijn. Wie dat eenmaal goed ziet, denkt ook maar niet wat aardsche goederen voor zich in den raad Gods, om dan daarom te bidden, maar zegt dan, wanneer hij niet weet hoe hij zal bidden, gelijk het behoort: Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede! En dan bidt hij toch weer, en dat wel zeer rechtstreeks, om den raad des Heeren! En daarom zullen we wel zeer beslist moeten handhaven, dat het waarachtige gebed aller heiligen, altijd in overeenstemming is met den wille Gods, ook met den wil Zijns raads.

Het bezwaar wordt niet zelden geopperd, dat, indien de gebeden der heiligen in den grond der zaak in overeenstemming zijn met den raad des Heeren, die gebeden

eigenlijk geen inhoud kunnen hebben; en dat het bovendien toch geheel overbodig is, om te bidden voor datgene, wat reeds eeuwig vaststaat. Wat het laatste betreft, kan ons antwoord zijn, dat de verhooring van het waarachtige gebed juist vast moet staan. Het "amen" op ons gebed beteekent immers niets minder dan dat we gelooven, dat ons gebed veel zekerder van God verhoord is dan wij in ons hart gevoelen, dat we zulks van hem begeeren. En dat wil maar niet zeggen, dat de Heere op de eene of andere wijze, door ons hetgeen we van hem afsmeekten of ook iets geheel anders te schenken, ons gebed verhoort, maar dat Hij ons juist datgene zal schenken, wat we van Hem baden. Die zekerheid onzer gebedsverhooring kan alleen rusten in de verzekering des harten, dat ons gebed in overeenstemming was met dien raad, waarin alleen alle zekerheid rust. Zoolang als er twijfel in ons hart is of hetgeen we baden wel naar Gods welbehagen was, kan het rustige "amen" op ons gebed nooit volgen. En wat het eerste betreft, het gebed, dat in overeenstemming is met het eeuwig welbehagen Gods, heeft juist een rijken inhoud. Het houdt, in de eerste plaats alles in, wat God ons van dien raad in Zijn Woord heeft geopenbaard, dat Hij ons wil schenken, en dat is alle geestelijke en lichamelijke nooddruft, in alle omstandigheden des levens, in gezondheid en in krankheid, in voorspoed of in tegenspoed, in blijdschap en droefheid, in leven en in sterven. Die nooddruft, met name die lichamelijke nooddruft, is lang niet altijd gelijk, maar verschilt naar den weg, waarin de Heere onze God ons leidt. En in ons gebed hebben we daarmede rekening te houden. Het houdt in, dat we bidden om al de geestelijke zegeningen in den hemel in Christus, zooals we die thans in beginsel, straks in volmaaktheid ontvangen in de eeuwige heerlijkheid. Want God de Heere schenkt ons de vergeving der misdaden, de verlossing van alle zonde en nood en dood, en zal straks alle tranen van de oogen afwisschen. Het houdt ook in de verheerlijking en eeuwige heiliging van Gods Naam, de komst van Zijn eeuwig koninkrijk, de overwinning over alle machten der duisternis, over Satan en wereld en dood, de realizeering van Gods welbehagen in dien staat, waarin Gods wil in hemel en op aarde eeuwig zal worden gedaan. En het houdt in, dat God ons alle dingen ten goede zal doen medewerken, als we in Zijne wegen wandelen. Zulk een gebed is niet alleen rijk aan inhoud en zeker, wat zijn verhooring betreft, maar is ook alleen, in onderscheiding van alle aardsche, vleeschelijke, zondige gebeden voor wereldsche voorspoed, van heiligenden invloed en zal ons doen wandelen waardiglijk der roeping, waarmede we geroepen zijn.

Dat zulks metterdaad de inhoud is van de gebeden aller heiligen, uit alle eeuwen en landen en in alle omstandigheden, blijkt ten duidelijkste uit de gebeden, die ons van die heiligen zijn opgeteekend in de Heilige Schrift. Als Abraham den Heere bidt in verband met de bedreigde verwoesting van Sodom en Gomorrha, dan gaat het hem niet om die goddelooze steden, maar om de rechtvaardigen daar. Dan is zijn vraag of de Heere de rechtvaardigen met de goddeloozen zal doen omkomen. En dan is de diepe begeerte van zijn hart, dat de Naam van den Rechter van hemel en aarde mag worden geopenbaard en geprezen, en de rechtvaardige behouden. Als de Middelaar des Ouden Verbonds bidt voor het afvallige Israel, dan is de inhoud van zijn gebed, dat de Naam des Heeren niet mag worden gelasterd en dat de vijanden straks niet mogen zeggen, dat Jehova Zijn volk niet heeft kunnen inbrengen in het land der belofte. Het gaat ook hem altijd weer om Gods volk, om Gods zaak, om Gods verbond en om de eere van Zijn naam. Als Elija in de wildernissen van Gilead zijn knieën buigt en bidt, dat de Heere toch den hemel mag sluiten en het niet doen regenen zal in het land Kanaän, dan wordt hij verteerd door de ijver van Gods Huis, dan heeft hij duizendmaal liever, dat het land van droogte brandt en dat mensch en beest zal verdorsten en versmachten, dan dat de eere van Jehova aan de Baäls nog langer zal worden gegeven. Zelfs als Hiskia, op de boodschap, dat hij zal sterven, lamenteert en klaagt, dat hij niet sterven kan, dat zijn huis niet bereid is, dan gaat het in dat gebed niet om enkele jaren langer leven, maar om Gods belofte. Hiskia heeft geen zaad. Daarom kan hij niet sterven, want het Zaad Davids moet, naar Gods verbond, tot in eeuwigheid op den troon zitten. Zoo is het met de gebeden, die ons in de psalmen zijn bewaard. Overal en altijd gaat het om Gods naam en zaak, om den vrede van Jeruzalem, om de handhaving van Gods verbond, om de vervulling der belofte. En het is alleen in dit licht, dat we de antithese van dit gebed, zooals die in de vloekpsalmen beluisterd wordt, kunnen verstaan. Hetzelfde geldt van de gebeden in de boeken der profeten. En niet anders is het in het Nieuwe Testament. Gij zult in uwe gebeden niet zoeken de dingen, die beneden zijn, maar het koninkrijk Gods. Ge zult niet vragen: wat zullen we eten en wat zullen we drinken en waarmede zullen we ons kleeden? want al deze dingen zoeken de heidenen. In het Onze Vader gaat het om Gods naam en eer en koninkrijk en wil bovenal; om alle geestelijke zegening en om *dagelijksch brood*. Het hoogepriesterlijk gebed van den Heiland in Joh. 17 is een gebed om de realizeering van Gods Verbond en de eere Zijns naams. Het is een gebed, niet voor de wereld, maar voor degenen, die de Vader Hem gegeven heeft. Hetzelfde geldt van de gebeden der Kerk opgeteekend in de Handelingen der Apostelen, zoowel als van de gebeden der apostelen in hunne brieven en van de heiligen in het boek der Openbaring. En de grondtoon des gebeds wordt ten slotte beluisterd in het einde der Schrift in het gebed der bruid en des Geestes: Kom, ja kom, Heere Jezus!

Dat gebed aller heiligen wordt zekerlijk verhoord. En dat wel juist omdat het in harmonie is met het welbehagen Gods. Dit is wel duidelijk uit de symboliek van Openbaring 8, waar ons de gebeden aller heiligen worden voor-

gesteld als opstijgende tot Hem, Die op den troon zit, in den rook des reukwerks, en waar ze onmiddelijk worden gevolgd door bliksemen en donderslagen en stemmen en een aardbeving, terwijl de zeven engelen zich zetten om op de zeven bazuinen te blazen. Hoe kan het ook anders? En hoe zouden we het ook ooit anders kunnen willen of denken? Hoe zouden we ooit den euvelen moéd hebben om te denken of te begeeren, dat *onze* menschelijke wil en begeerte den wil en raad Gods zouden veranderen? Zouden we niet er van huiveren om die mogelijkheid ook maar te veronderstellen? Het krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel, doch niet in den zin, dat dit gebed het eeuwig vaststaand welbehagen des Heeren, hetzij dan in betrekking tot onzen persoonlijken levensweg of tot het wereldgebeuren ook maar in het minst zou veranderen. Het vermag veel, juist omdat het een gebed des rechtvaardigen is. En dat gebed des rechtvaardigen is in overeenstemming met den wille Gods. En hierop antwoordt het vrome kind van God niet, dat het dan toch even goed is, om niet te bidden, want hij verstaat, dat het gebed het hoogste stuk der dankbaarheid is, dat hij in Gods Verbond is, dat hij ook in het gebed Gods getuige, Gods medewerker is, en dat het hem uit genade gegeven is, dit ook te willen en te kunnen. Ook de gebeden worden hem gegeven, in zijn hart gewerkt door Gods Geest en Woord. God is ook van die gebeden de Werker, hij is medewerker. En die gebeden, die door Gods Geest en Woord en zijn hart worden gewerkt en over zijne lippen komen, die in overeenstemming zijn met den raad en het welbehagen des Heeren, worden om Gods naams wille zekerlijk verhoord.

En let er dan wel op, dat ook in zijn gebed het kind van God antithetisch leeft en bidt. We hebben er reeds op gewezen, dat alleen in dit licht de vloekgebeden in de psalmen kunnen worden verstaan. Gods volk bidt om de vervulling van Gods belofte, om de eeuwige realizeering van Gods Verbond, om de komst van Gods koninkrijk. Maar dit kan het niet bidden, zonder tevens van den Heere af te smeeken de verwoesting dezer wereld en de verdelging aller goddeloozen en heel den weg van oordeelen, waarlangs de Heere Zijn raad zal uitvoeren en Zijn koninkrijk zal doen komen. Wie het laatste niet wil, wie altijd maar voorspoed en welvaart voor de wereld en in de wereld wil, die kan eenvoudig niet bidden. Al de zegelen in het boek der Openbaring genoemd moeten worden verbroken; op al de bazuinen moet worden geblazen, alle violen van Gods toorn moeten worden uitgegoten. Oorlogen en pestilentiën, aardbevingen en verwoestingen, groote ellende en wereldsmart moeten komen, zal het koninkrijk der hemelen in al zijn heerlijkheid komen. Deze dingen zijn inbegrepen in de gebeden der heiligen, zooals zij bidden om de eere van Gods naam en de handhaving en eindelijke realizeering van Gods Verbond. De wereld, wel verre van mede te bidden met de heiligen, zal dan ook die heiligen mede om hun gebed haten en vervolgen. De antithese komt vooral ook in het gebed sterk tot openbaring. En wie een vriend der wereld wil zijn, zal zeker niet kunnen bidden!

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat Gods kind altijd en welbewust om bepaalde oordeelen Gods zou kunnen bidden. Ook dit komt meermalen voor in de Heilige Schrift. Elija bad rechtstreeks om de drie en een half jarige droogte en om al de ellende, die daaraan verbonden was. En de vloekpsalmen bieden ons tal van voorbeelden, waarin de heiligen bidden om Gods oordeelen over de goddeloozen. In de gelijkenis van den onrechtvaardigen rechter bidt de weduwe om recht, bidt de Kerk om wraak, en is het antwoord, dat God haastelijk recht doen zal Zijnen uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, ofschoon Hij lankmoedig is over hen. De zielen onder het altaar roepen om wraak over het vergoten bloed der broederen, die op de aarde wonen. En dit is ook de zeer specifieke beteekenis van de symboliek in Openbaring 8. Want als de gebeden aller heiligen, uit alle eeuwen en landen, den Heere worden geoffered in den rook des reukwerks, dan worden de teekenen des oordeels vernomen op de aarde, in donderslagen en bliksemen en stemmen en in de aardbeving, en dan maken de zeven engelen zich gereed om op hunne bazuinen te blazen. Maar ook wanneer die gebeden der heiligen niet rechtstreeks roepen om bepaalde oordeelen Gods, is zulk een smeeken om het oordeel, om het recht en om de wrake Gods toch altijd in die gebeden inbegrepen. Jeruzalem, dat ik bemin, kan niet worden verheerlijkt dan door de verwoesting van Babylon; de heerlijkheid en eer van Christus kan niet worden geopenbaard dan met de vreeselijke wrake Gods over het hoofd van den Antichrist; het licht breekt slechts door de duisternis heen en moet de duisternis wegvagen. Als de kinderen Israels tot den Heere schreeuwen om verlossing uit het diensthuis en vervulling der belofte, dan smeeken ze tevens van Hem af de tienvoudige wrake des Allerhoogsten over Egypte. En als de Geest en de Bruid zeggen: Kom! dan roepen ze de vreeselijke wrake Gods in over de goddelooze wereld en alle machten der duisternis!

Het krachtig gebed des rechtvaardigen vermag dus metterdaad veel. In den weg van het gebed brengt God Zijne oordeelen in en over de wereld en doet Hij den dag van Christus genaken! In den weg der gebeden van Zijn volk verheerlijkt God Jeruzalem, doet Hij de tegenwoordige wereld voorbij gaan, brengt Hij straks de nieuwe hemelen en de aarde, waarin gerechtigheid woont, en waarin Gods volk eerst tenvolle de verhooring van zijn gebeden zal zien. Gods volk moet dan ook leeren, ook in oorlogen en ellenden de verhooring van zijn gebeden te zien. En uit al deze ellenden redt God de Zijnen. De Heere weet de godzaligen uit de verzoeking te verlossen, zooals Noach uit den vloed, Lot uit Sodom, de Kerk uit de wereld, Zijn eeuwig koninkrijk uit den eindelijken vuurbrand, waarin de elementen brandende zullen versmelten. Heb dan goeden moed! En laat ons altijd bid-

den en niet vertragen. En als Gods oordeelen komen in antwoord op ons gebed, laat ons niet verbaasd staan, maar gelooven, dat de dag genaakt! De Heere zal Israel verlossen uit al zijne benauwdheden! H.H.

Moses Destroys the Idol

In the plain that stretches itself out from the base of Mount Sinai, the people of Israel play before a golden calf. A great sin is being committed here. To understand this, regard must be had to what has recently taken place. Jehovah has officially taken the nation to Himself in the blood of the sacrifice and Israel has become His wife. And this wife now commits spiritual whoredom. She turns her back to Jehovah her husband, and embraces the idol. This is Israel's great sin. And the Lord, in whose eyes all things are naked and opened, sees and hears all. Turning to His servant Moses, He says to him, "Go get thee down; for thy people which thou broughtest out of the land of Egypt, have corrupted themselves; they have turned aside quickly out of the way which I commanded them: they have made them a molten calf, and have worshipped it, and have sacrificed thereunto, and said, These be thy gods, O Israel, which have brought thee out of the land of Egypt." The Lord continues, "I have seen this people, and, behold, it is a stiffnecked people. Now let me alone, that my wrath may wax hot against them, and that I may consume them: and I will make of thee a great nation."

This utterance of the Lord together with the intercessory prayer of Moses that it called forth has already been explained.

Moses turns and goes down from the mountain. The two tables of the testimony are in his hands. At some distance from the cloud, he is joined by the young man Joshua, who, it seems, had also ascended the mountain of the Lord, but to whom it had not been given to enter the cloud where the meeting between Moses and the Lord had taken place, and who therefore awaited Moses' return at some distance from the mountain's summit. That during Moses' absence he had abided solitary in the mountain, is evident from his ignorance of the vile doing of the apostates in the plain: for, hearing the noise of the people, he concludes that there is war in the camp. The thought that they might have corrupted themselves would not occur to him. How could he be expected to imagine them capable of a sin so heinous? So he says to Moses, "There is a noise of war in the camp." But to Moses, having been informed by the Lord, and knowing therefore what to expect, it is not the sound of the answering of power, nor the sound of answering of weakness, that he hears, but the sound of responsive songs. He increases his pace, it may be supposed. Mindful of what the Lord has told him, and thus on the alert for the visible tokens of their apostacy, he sees the calf and the dancing as soon as he comes near unto the camp. Yet, though his mind has been prepared for this very scene, his anger now for the first time waxes hot. This can be expected. He is now face to face with the reality of their deflection. It therefore stands out before his mind in all its terrible significance. Besides, their daring must surpass his expectations. With the sound of Jehovah's voice still ringing in their ears, with His words still fresh in their memory, in the very shadow of His throne, flanked with the visible tokens of His awful majesty, as a people who have but recently cried out, "All that the Lord has spoken we will do," and upon whom the blood of the covenant has been sprinkled and whose elders have been with Jehovah in the mountain,—they whirl in mad circles about a golden calf as they shout, "These be thy gods, O Israel, which brought thee up out of the land of Egypt." What shameless audacity! How they flout Jehovah in His very face!

What will Moses do? Will he reason with them. Will he plead with them to put away their idol and return to the Lord? It occurs to him that this is no time for words but that what is needed in this crisis is quick and decisive action. So with a soul aflame with an indignation that at bottom is love of God and zeal for His house, he makes straight for the calf that they have made. Unhesitantly, with no thought of the danger in which his action might involve him, he lays hold on that calf, and burns it in the fire. By this process, the wooden center is calcined and the golden coating melted. What is left, he crushes between stones, till it is fine dust. This dust he throws into the brook that flows down from the mountain and makes the children of Israel drink of it.

Some time—the greater part of a day, perhaps—elapses, before the last of this series of acts—the casting of the dust into the brook—has been completed. The apostates have ample time therefore to prevent by force the destruction of their idol. Yet they do nothing. Too awed are they by Moses' sudden appearance in their midst and by the flame of his zeal. Before this flame any determined resistance they may be contemplating, melts as wax before the fire. The rebels stand back and one by one or in small groups creep away as if ashamed into the avenues of the encampment while the defaming of their idol runs its course. The suddenness of Moses' appearance, the boldness of his strokes, his decision, the fire of his magnificent zeal, the voice of their accusing conscience, all these concur to cow them into submission. How irresistable the power of the holy wrath of a righteous man, of a man who knows that God stands back of him!

Wrath then no more than flaming love is in itself a vice. To maintain this is equivalent to saying that God is a vicious deity. Scripture certainly nowhere denounces wrath and its expression as being in itself as a vice, but

comes to us with the admonition that we be angry and sin not. Whether wrath is a vice depends upon its character, upon the principle from which it springs and upon the reason of its being kindled. If the principle be sin, wrath is a vice; if the principle be the Spirit, wrath is a virtue. But in this hypocritical age godliness is supposed to consist in a man concealing his wrath by a heavenly smile. This is called self control. And to knife the adversary with a dagger of gold wielded by a hand gloved in silk, is culture. And the highpoint of piety is reached, it is said, when a man has schooled himself to remain cool and unruffled even when brought face to face with the most hidious exhibitions of sin. And this parades under the name of manners. But these manners and this culture were not Moses', nor the prophets' and the apostles' nor Christ's.

Yet, what is said of the good works of the holiest of men, applies with equal force to their wrath: this wrath is always polluted by the issues of the flesh, as well as all the other emotions or powers of the regenerated soul, such as faith, love and hope. What is so ready to spring from the flesh to pollute the wrath of the best of the saints, is excessive violence, rudeness of language, carnal unreasonableness, malice, implacableness, vindictiveness. These are the ingredients of carnal wrath, which is murder. But the holy wrath of the new man is precious in the sight of the Lord, it being the other side of true love of God.

As to the wrath of Moses, however holy as to its nucleus it may be, it must not be supposed that it is untainted by the admixture of the flesh. There was only one who could be angry and sin not and that one is not Moses but Christ. Does not Moses in the heat of his anger cast beneath the mount the tables out of his hands with such violence that they break? Mark you, the tables of the testimony, written on both their sides, thus the perfect expression of the will of God to which nothing can be added and from which nothing can be subtracted —the tables, of which it is explicitly stated that they are the very work of God, and that their writing is the writing of God. These tables do not as by accident glide out of his arms, but are deliberately broken by him. This action cannot be justified on the ground that it is nowhere rebuked. Fact is, that it is rebuked. And this rebuke may be discerned in what the Lord afterward said to him, "Hew thee two tables of stone like unto the first, *which thou brakest* . . . " One cannot help but feel, upon reading this, that what the Lord would have Moses understand is that his breaking of the tables was an uncalled for and rash act, the responsibility of which rests squarely upon him.

In breaking the tables, he seems, in the words of Calvin, to have forgotten himself. The feelings of which this action is the expression, differ radically from those feelings that prompted him but a few moments previous to petition the Lord to turn from His fierce wrath, and to repent "of this evil against thy people." As these tables stand for the covenant and represent its enactment, it follows that Moses through breaking them, gives expression to sentiments that they be paraphrased thus, "Of what use are these tables? The people have disallowed their God? Thus the covenant has been annulled. Let it so be."

But is this action of Moses not in line with what the Lord has said to him, to wit, "Now therefore let me alone, that my wrath may wax hot against them that I may consume them . . . " This utterance of God has already been explained. The reason that the Lord spake as He did was, so I wrote, to induce Moses to intercede for his ill-deserving people. So far from truth it is that as inflamed by a vindictive wrath, the Lord contemplates destroying His people, that He utters a speech designed to stir up Moses to declare that, where He is God, He must and will spare them. Moses' action then does not conform with the aforesaid utterance of the Lord. Instead of calling this action justifiable, it is better to regard it as the evidence that the doer of it though the meekest of men was devoid of that *perfect* love and patience that graced the heart of the Saviour, and that in Moses therefore we encounter a man who was but the shadow of the true Mediator of God and man, Christ Jesus. Who can imagine Christ, while sojourneying among us, casting the book of the law to the ground or tearing it into threads, because vexed by the persistent opposition offered Him by His own, who received him not and who in their fierce antipathy to His person and teaching finally nailed His body to the cross. But what we could imagine Christ doing, had He stood in Moses' place, is burning the calf in the fire, grinding it to powder, and strewing it upon the water, that the apostates might drink of it. Did He not, when finding His Father's house converted into a den of thieves by the traders, drive out their cattle, pour out the money (the idol of the traders), and overturn without warning the tables?

Yet, though the tables of the testimony should have been spared, the breaking of them has great significance for the people. It symbolizes, certainly, their breaking of the covenant and serves to betoken its interruption on account of their monstrous abomination, and to suggest to them that, if God should forever turn His back upon them, He would afford them the kind of treatment they deserve.

The people are made to devour their idol, that they may have a lively sense of its nothingness and also that they may know that they shall have to bear their sin and suffer for it. So are they prepared for a sentence that is soon to be executed.

Having ordered the destruction of the idol, Moses now turns to Aaron to demand of him that he give account of himself. Moses can justly do so, as before his de-

parture he entrusted the people to his brother's care and placed them under his supervision. The question Moses puts to him is designed to cut to the quick. The question is sharp as a two-edged sword, "What did this people unto thee, that thou hast brought so great a sin upon them?" The meaning of this is not, cannot be, "The people, I know or surmise, have compelled thee, through violence to bring against thy will this great sin upon them. Tell me Aaron, what was the nature of that violence?" With Moses' question, so construed, Aaron's reply, "Let not the anger of my Lord wax hot: thou knowest this people that they are wickedness," does not very well agree. Besides the question, so explained, would imply, that Moses deliberately proceeds from the assumption that the people have compelled Aaron by some act of great violence and that what he wants to know is what this violence was. But if this is Moses' assumption and concern, we are driven to the view that he seeks an excuse for Aaron and is thus of a mind to let the blame rest solely and squarely upon the people. The people by their violence compelled him. Hence, the fault lies not with Aaron but with them.

However, it cannot be that Moses' question represents an attempt on his part to clear Aaron. The question therefore must be paraphrased thus, "Aaron, thou didst a great injury to this people, through thy bringing upon them this great sin. As much as in thee lies, thou broughtest destruction upon them. Thou didst thus behave toward this people, as if thou art its most bitter enemy. Tell me, has this people in the past injured thee in some way or committed against thee some great unpardonable offense? And is this doing of thine the crystallization of a desire, long, cherished, to avenge thyself for what they did to thee?"

With Moses the question is not whether or no Aaron must be held responsible for the deflection of the people. The stand that he takes is that the fault lies solely with Aaron and that the blame rests squarely upon him. The proof of this is that he charges Aaron with having brought a great sin upon the people. What Moses would have Aaron explain to him is how he could ever allow himself to so injure the poor people. This Moses, being the man he is, cannot understand. To him, Aaron is a conundrum. He had actually dealt with this people as if it were his bitterest foe, whose complete ruin he therefore had thought it expedient to work.

It is evident that Moses has learned, from whatever source, all that had taken place during his absence, that he therefore knows also that Aaron made them the idol upon their request and that he must have yielded under the impulse of fear, inspired perhaps by their threats. That even as armed with this knowledge, he nevertheless accuses Aaron of having brought "so great a sin upon them" is a warning that he will regard any excuse that Aaron might bring forward as altogether worthless. He should have set his face as flint against their demand, even at the cost of his own life. Yet, for want of a better reply, he profers the retort, "Let not the anger of my Lord wax hot: thou knowest the people, that they are set on mischief. For they said unto me, Make us gods, which shall go before us: for as for this Moses, the man that brought us up out of the land of Egypt, we wot not what is become of him. And I said unto them, Whosoever hath any gold, let them break it off . So they gave it me: then I cast it into the fire, and there came out this calf."

From this reply animates weakness of character. It would have been better, had Aaron held his peace altogether than to have uttered this nauseating subterfuge. The fault lies not with him but with the people. They said, "make us gods . . . " That the people had re-enforced their demands for an idol by threats of violence, Aaron does not say. In all likelihood, they had not, as Aaron had immediately shown himself willing to do as they requested. It means that he had put forth not the slightest attempt to dissuade them. Well might he be charged therefore with bringing "so great a sin upon them." Yet he is far from confessing this. He even would have Moses believe that his casting their gold into the fire was not done with the intention of providing them with the idol they clamored for but was done with the intention of destroying the very materials for that idol. But contrary to his design, the fire had produced the golden calf. So does he attempt to absolve himself from all blame. But the Lord holds him guilty and was very angry with him to destroy him. But Moses prayed also for him and his life was spared. Deut. 9:20.

The procedure that now follows—the slaying of the idolaters—has perplexed many a Bible student. Some cannot believe Moses to have made such a bloody command. Others call it a dreadful retribution, which indeed it was, and aver that it is folly to apply to it the ideas of this Christian century. The implication of an aversion of this kind is, that Moses' command was un-Christian. We need not be afraid to admit, it is said, that there has been a development of morality. Thus the explanation of the stern retribution of Moses, is that lower moral plane upon which he dwelt. But this reasoning will not do at all. The standard of morality of the Old Testament is the same as that of the New Testament Scriptures. And this standard is the will of God as revealed in His law. And this law Moses possessed. So the statement that there has been a development of morality must mean one of two: either that God improved morally or that Moses as compared with Christian people of this day and age was not nearly as good, or otherwise said, that upon Christian people of today more of heaven is stamped than upon him. This, I suppose, is the meaning of the contention that there has been a development of morality since Moses' day, a development in this sense then that

Christian people of this day understand better than Moses what the Lord requires of man in His law, understand that punishing idolaters meets with the disaproval of God, that thus it is His will that the transgressors of the first table of the law go unpunished. But *is* this His will? Why should men be jailed when they steal and be allowed to desecrate the Sabbath and to blaspheme the name of God with impunity?

Let us turn to the slaying of idolaters. Why was the command given? And the answer: Moses saw that the people were naked; for Aaron had made them naked unto their shame among their enemies (Ex. 32:25). What can this mean? The word found in the original for naked may also be translated, *to unbridle, to let loose.* This translation is the acceptable one. The meaning of the notice then is that Aaron, through his complying with their demand, had lifted the restraints of God's law and thus unbridled them. Thus loosened, they had run to their idol and given free reign to their lusts in pagan song and dance. Suddenly Moses appeared. He destroys the golden calf. This the apostates also permit, but with hearts that burn with resentment. They creep away into the avenues of their encampment perhaps, but instead of retiring to their tents in silence and with bowed heads, congregate in the gates of the camp and voice, how Scripture does not state, their extreme displeasure with what Moses has done. Thus instead of humbling themselves, they so carry on that Moses perceives that the apostates have no intention of again permitting themselves to be bound by the restraints of God's law. Moses then saw the people broken loose, rebellious, unruly, defiant, and unrepentent. How amazingly stiffnecked they are! How they deserve to be consumed! It is evident to Moses that the rebellion has not been stamped out by what he has done. The whole camp is in insurrection.

Moses sees that it is again time for sternest action. So, taking his stand in the gate of the camp, he says, "Who is on the Lord's side? Let him come unto me."

Amazing proclamation! In voicing it, Moses, the destoyer of the idol, brings himself forward as the soldier of God, so that every one, coming to him, declares thereby that he is for Jehovah, and against the idol. The proclamation therefore is the statement of the real issue, "Jehovah and not the idol is God", and thus places the people under the necessity of openly declaring whom they are for, Jehovah or the golden calf. They who refuse to come to Moses, declare through their action that they are for the idol and by this declaration justify the judgment that is about to overtake them.

And all the sons of Levi gathered themeslves together unto him. Do none of the other tribes come to Moses? If so, Scripture makes no mention of it. Is the whole nation then with the exception of the tribe of Levi rebelling against Jehovah and Moses? Or is it true what Calvin says that the others were held back not by contempt or obstinacy, but by shame; and that they were all inspired "with so much alarm, that they waited in astonishment to see what Moses was about, and how he would proceed." This may be the case with some. We know not. Scripture answers no questions here. Some also opine that two of the three reasons why the sons of Levi only betake themselves to Moses is that they are called by name and that they in distinction from the others have a peculiar regard for Moses, who belonged to their tribe. But the chief reason for their coming must be held to be that in their hearts they were on the Lord's side. A peculiar religious energy seems to have characterized this tribe. But the question arises whether the Levites, since they betake themselves to Moses, have not involved themselves in the crime. Were they altogether free from guilt? Their sin may have consisted solely in this that they failed to raise their voice in protest. Or it may be that they had yielded under the pressure of fear. However this may be, when Moses calls, they, through their response, declare themselves to be on the side of the Lord.

The faith of the sons of Levi is now put to a severe test. Turning to them, Moses addresses them as follows, "Thus saith the Lord God of Israel, Put every man his sword by his side, and go in and out from gate to gate througout the camp, and slay every man his brother, and every man his companion, and every man his neighbour. Fill your hand to-day for Jehovah; for every one against his son and against his brother, and to bring a blessing upon you to-day." The thought plainly is this, "Provide yourselves to-day with a gift for the Lord, consecrate yourselves to-day for the service of the Lord by not knowing either son or brother in his service, and thus gain for yourself a blessing."

And the sons of Levi do according to the word of Moses. Do they make any distinction or do they slay anyone they came upon. It has been suggested that they know who are the leaders of the rebellion by whose instigation the others were led astray, that thus the vengeance is executed judicially on the three thousand. For, "there fell of the people that day about three thousand men."

A terrible restribution! Indeed. But no more terrible than the sin by which it was called forth. He who avers that it betokens a standard of morality on the part of the retributer lower than that we encounter in the teachings of Christ is unmindful of the fact that the retributer was not Moses but Jehovah Himself and shows further that he has never familiarized himself with the teachings of Christ.

The retributer was Jehovah himself. Consider the word of Moses to the Levites who had come to him in response to his call, "Thus said the Lord God of Israel, Put every man his sword by his side . . . " And did Christ not say, "Think not that I am come to send peace on earth: I

come not to send peace, but a sword. For I am come to set a man at variance against his father, and the daughter-in-law against her mother-in-law. And a man's foes shall be they of his own household . . . . He that loveth father or mother more than me is not worthy of me; and he that loveth son or daughter more than me is not worthy of me." And in the gospel of Luke we come upon the same sentiment expressed even stronger, "If any man come to me and hate not his father and mother, and wife, and children, a brethren, and sisters, yea, and his own life also he cannot be my disciple."

These relatives must be hated and forsaken when they interpose themselves between Christ and us or when they pit themselves against Christ and thus bring themselves forward in our lives as children of disobedience, as devotees of the idol. Then the friendship of our relatives is enmity against God. Then to cleave unto them is to hate the Lord.

The children of Israel with the exception of the sons of Levi, openly chose, through their unwillingness to betake themselves to Moses, the idol and thus publicly declared that they willed not to be of God's party. Thus they justified by their conduct their destruction. And it was Christ Himself Who slew them. But He did so through His servants, Moses and the sons of Levi. Such was the severity of Christ in that day. Such was the severity of His servants. Such is still the severity of Christ. Such will be His severity when He comes in judgment. It is Christ, set by God upon His holy hill of Zion, whom the Psalmist addressed, when he said, "Thou shalt break them with a rod of iron; thou shalt dash them in pieces like a potter's vessel." Who will He break? And the answer, "The kings and the judges of the earth (and every one) who refuse to be instructed, to serve the Lord with fear, to rejoice with trembling and to kiss the son. Ps. 2. Therefore he exhorts the kings and the judges (and all men) to be instructed, to serve the Lord with fear, to rejoice with trembling and to kiss the Son, lest he be angry, and they perish from the way, when His wrath is kindled but a little. And in his vision John on Patmos, saw this same Christ overtaking the wicked with terrible judgment. What woes come upon the godless when the seals are broken, the trumpets sounded and the vials poured out! And as to the servants of Christ, in this same vision of John, they actually appear as praying for these judgments! And there came another angel, says John, and stood at the altar, having a golden censer; and there was given unto him much incense, that he should offer it with the prayers of all saints upon the golden altar which was before the throne. And the smoke of the incense, which came with the prayers of the saints, ascended up before God out of the angel's hand. And the angel took the censer (filled with the prayers of all saints) and filled it with fire of the altar, and cast it upon the earth: and there were voices, and thunderings, and lightnings, and an earthquake." Consider then that the judgments come when the prayers of all saints are cast upon the earth. What else can this mean than that all saints pray for these judgments?

What horrible folly then to look at that doing of Moses, of the Lord, consisting in the slaying of rebels who, after dancing about a golden calf, openly declared that they loved not God but this calf, who thus openly continued, after being called to repentence, to flout God to His face, — I say, what horrible folly to look at the slaying of such apostates and say, with the record of Jesus' teaching and John's vision in one's possession, "Surely, there has been since the day of Moses a development of morality."

Now there may have been a development of morality. But, certainly, the morality that underwent this development cannot be the morality of God and of Moses, but the morality of the prince of darkness. G. M. O.

Annual Field Day

Our 12th Annual Field Day will be held July 4 at the Cutlerville Grove Park.

An interesting program will be provided.

Speakers this year will be Rev. M. Gritter in English; Rev. G. M. Ophoff in Holland; Rev. H. Hoeksema in English; Rev. De Boer in Holland.

Lunches and coffee will be sold at canteen; also ice cream, lolly pops, soft drinks, candies and cigars.

The chapel will be at our convenience in case of rain.

There will be games, swings and other amusements for the youngsters.

HOLY HABITS

Slowly fashioned, link by link,
Slowly waxing strong,
Till the spirit never shrink,
Save from tourch or wrong.

Holy habits are thy wealth,
Golden pleasant chains;
Passing earth's prime blessing—health
Endless, priceless gains.

Holy habits give thee place
With the noblest, best,
All most god-like, of thy race,
And with seraphs blest.

Holy habits are thy joy,
Wisdom's pleasant ways,
Yielding good without alloy,
Lengthening, too, thy days.

Seek them, Christian, night and morn,
Seek them noon and even;
Seek them till thy soul be born
Without stains—in Heaven. *T. Davis.*

Prophesy

(Concluded)

The period from Moses to Hosea. In the period of the judges prophets occasionally appear. It is to be noticed that they speak but once. After relieving themselves of their burden they returned to silence and are not heard of again. In this period the Word of God was scarce. Not the prophet but the deliverers called judges occupy the stage. It was a time of action rather than of lofty revelation.

The first great prophet of this period was Samuel. He originated the prophetic schools of the old Testament. However, only a small part of Samuel's utterances were predictive, had to do with particular events and revolved about particular persons. Such a predictive prophecy was the one about Eli's house. This was followed by others of a like character from time to time. Prophecies that turned on particular points in connection with the demand of the people for a king—the elevation of Saul to the throne, his apostacy, the selection of David and the rending of the kingdom.

Yet only a small part of Samuel's utterances were predictive in the narrow sense. His prophetic labors had to do with the present. This is the one point of convergence between his labor and that of Moses. In distinction from Moses, who was a builder, Samuel was a revivalist and spent his energies in directing the life of the nation thru proper theocratic channels and in supervising the execution of imposed duties. To search and reveal the hidden mysteries was not his task but rather to champion interest for the principles circulating through the revelations already given. This activity Samuel organized and perpetuated through regular institutions called schools of prophets. The age in which Samuel lived called for a prophetic activity of this kind. Samuel then was a watchman on the walls of Jerusalem. His business was to supervise the behavior of his people with a view to encouraging piety and detecting and reproving the tendencies of apostacy.

The greatest prophet of this time was Elijah. He was pre-eminently a man not of profound thought and lofty speech but of heroic action. His words were few, but they were surcharged with power spoken as from the secret place of thunder and seemed more like decrees coming direct from the presence of the Eternal than the utterances of one of like passions as we.

Alone he came forth as a champion of righteousness in time of unprecedented corruption in higher places. He appears not as a pleader for but as an avenger of righteousness, and as an executor of divine judgment. Upon his prayer divine wrath smote the earth and tormented those corrupting it.

It seems however, as though this prophet understood not the purpose and character of the divine operations he had called forth. What had happened is that the Lord, in response to his prayer, had come in judgment and avenged himself on the wicked. For three years it had not rained. This drought the prophet thought would have the effect of bringing the apostate nation in the dust before the Lord. In this conviction he was strengthened when the people seeing his sacrifice devoured by fire from heaven fell on their faces and said, "The Lord, he is God." Soon after however, he received notice of the wicked queen Jezebel that he would be killed. This meant that she has not been rebuked and curtailed in her movements, that therefore the shout "Jehovah is God" was a shout of mere astonishment instead of the outcry of a people that had truly repented. The prophet perceived that his method, that the judgments he had called forth, had not borne the contemplated results. He flees to Mt. Horeb. Here he is bidden to stand on the Mount before the Lord. A great and strong wind rent the mount, and broke in pieces the rocks. After the wind came an earthquake, and after the earthquake a fire. In none of these was the Lord. After the fire came a still small voice. It was the voice of God that revealed to the prophet the secrets of the Almighty.

What is the lesson the prophet must learn? It is that Jehovah does not come in the operations the prophet had prayed for to regenerate, to convert, to cleanse from sin and thus to befriend and as a friend to comfort and cheer and calm man, but to wreak vengeance, to execute judgment, to destroy. The prophet had prayed not for a revelation of divine mercy but for a display of divine wrath. The results which Elijah had contemplated are not produced by fire and earthquake. The god of fire and storm comes to destroy, not to show mercy. It is the God of the still small voice that comes to commune. God speaks to the hearts of his friends, not in thunderous tones that frighten, but in a still small voice that comforts and cheers and to this small voice the hearts of God's people are atuned.

It is worthy of note that it was Moses and Elijah who appeared on the Mount of transfiguration. Moses appeared as the lawgiver, the builder of the Old Testament house of God—the typical theocracy. The house which Moses had built lay in ruins because Israel, not being the true people of God, had broken the covenant, corrupted its way before the Lord and thus had made itself ripe for judgment. Of this Christ was reminded by the appearance of Moses and Elijah. He therefore descended the mount into hell and the grave. As the given Christ through the still small voice reverbrating through the hearts of his elect builds a house that will stand forever.

The Davidic Cycle of Prophecies:

There is no essential difference between this type of prophecy and that of which Samuel and Elijah were the outstanding representatives. It aimed to impress a pious

spirit on the nation, to instill and infuse life into the Mosaic institutions, to inspire the devotee of the Jehovah religion to serve him in spirit and in truth. It incorporated in lofty and infallibly inspired speech, the pious and divinely in-wrought response of the spiritually quickened soul to the glories of Jehovah as exhibited in his salutary works.

From the very nature of things it follows that the one point upon which this lofty prophecy revolved was the glorious salvation of Jehovah. Of this the agent of this type of prophecy sang; in it he gloried. The past and prospective redemption of Zion with judgment and righteousness was the great theme. In this type of prophecy the saint is not spoken to but is the speaker, and his song breathing forth the spiritual essense of the solemnities of Zion as in-wrought with the feelings of a profound personal experience, issued direct from the secret place of the heart whose strings were set to vibrating by the Spirit of God.

In brief the first point of divergence between the Elijah and Davidic prophetic cycle is that in the former the church is spoken to, in the latter the church is the speaker. The second point of difference is that only in the one was in-wrought the experiences of the prophetic, viz., the Davidic cycle. Further the Davidic prophet spoke in lofty poetic strains, but not so the Elijah prophets. Finally the Davidic prophecies bore a judicial character and reached the church through the channel of constituted government and was enforced by the sword of the magistrate. The poet David, e.q., was in distinction from Elijah a theorcratic king; who not only sang of the glories of his God but purged out evil from his kingdom by the sword.

The Final Period of Prophecy, viz., that period covered by the major and minor prophets.

These sixteen (16) prophets are the futuristic prophets of Scripture, and form a distinct group.

Even long before this period the house built by Moses, the typical Old Testament theocracy lay in ruins, the altars of God cast down, and the flame of holy zeal and devotion had nearly expired. It had become evident to the pious in Israel that the tide of corruption could not be stemmed by such methods as inaugurated by such prophets of the type of Samuel and Elijah, and by the more judicial line of operations. As time wore on, the pious perceived that the old economy was broken down beyond repair and was therefore destined to disappear. As may be imagined a great gloom settled down upon the people of God. The thought took root in their soul that the old foundations would never again be brought back. Left to themselves they could not escape the conclusion that evil had triumphed over good, that the Lord had been unable to keep and set in order his own house, maintain the building he had erected. In other words, the saints left to themselves might have concluded that the malice of the seprent brood had gained the ascendency, that the race corrupting the house of God had gained the mastery, as they saw the clouds of divine judgment gather. Left to themselves they would have concluded that all there was left for the Lord to do was to destroy his inheritance from the face of the earth. Left to themselves the saints of this period could never have known the following: The Lord was about to construct a new series of types, prophetic of the new economy to appear with Christ and to be seen in all its glory on the new earth. Consequently the Israelitish nation as to its form of manifestation had to be made over. The theocratic state must disappear, broken down and destroyed. This would happen when the Lord came in judgment. First, however, the nation must ripen for judgment. Israel will go into exile and the old order of things will disappear.

The Lord still had his remnant which in Babylon will lament after God. This remnant will return and rebuild the temple. Compared with the temple of Solomon this new structure will be a despicable spectacle so that at the sight of it, those with the beauty of the former temple fresh in their memory will weep. They will weep because they have no understanding of the progressive character of revelation. They understood not that the old economy must give way for better things. Further, in the holiest of all will be no ark; Israel will lose its national independence, the remnant will return without a king to be ruled by vicegerents of foreign powers. Only the priest will return as an instructor of the law. In brief the Lord will deface the house of Moses, mar the entire typical-symbolical apparatus of the Old Testament dispensation, very nearly beyond recognition. This must be because the Lord must break down the type and bring to the fore the realities typified. Hence the spiritual seed must be separated from its carnal shell, it must be brought into relief and to behave in such a way that the conclusion that the state church was a creation which the Lord was about to do away with would follow.

As was said the remnant had no king, set out on no military expeditions, engaged in no extirpation of the wicked by the sword. This sword the Lord will take away from his people for good. There is however a marvelous display of purely spiritual power. The remnant returned to Canaan without an army to protect it, they trust in Jehovah. When the foreign powers agree to send with the remnant an army for protection, they are told that they need no such protection for their help standeth in the name of the Lord. There was also a strict adherence to the law of Jehovah, an unwilliness to amalgamate with the natives of Canaan—they even refused to avail themselves of the proferred help.

The Lord's methods also differ from that of the preceding period. The remnant is delivered without bloodshed, without the immediate destruction of the nations which despoiled the inheritance of God. God by his Spirit

simply moved the foreign powers to let his people return, peacably. They even help them by furnishing provisions.

These things the Lord had to bring to pass. However, it is of great importance to see that the spiritual essence (the people of God) which the Lord was about to bring to the fore, together with all its Spiritual operations such as the return from Babylon under peaceful conditions, its great faith, the rebuilding of the temple, etc., were in turn meant to be the types of operations of God lying in the distant future, i.e., in a time future to the happenings of the aforesaid events.

What were these operations of God typified by this new cycle of types to be: (1) The gathering of the elect from the four corners of the earth in the gospel period, (2) The expansion of the Old Testament church into the church universal. This latter divine operation is known in Scripture as the rebuilding of the house of David, or the erection by Christ of the new house over which he was to be set.

Of these various divine operations the saints of the period under consideration could have no knowledge of themselves. Perceiving what was happening they would without light from heaven have become the victims of despair. This the Lord could not allow. Hence he raises up prophets, let us call them futuristic prophets—to tell his people what he was about to do and to shed the necessary light on his new line of operations, and by this instruction to comfort his people and thus to prevent them from drawing wrong conclusions.

From the very nature of things the utterances of the prophets appearing in this period have largely to do with the future. It may easily be surmised in the light of what was said upon what points their prophecies turned, of what they would be ordered to speak. They foretold the exile and the return of the remnant. As the return of the remnant out of exile together with the attending events were again in turn types of a future larger good, the prophets in question spoke these better things lying in the distant future.

They spoke of the in-gathering of the nations, of the rebuilding of the house of David. They predicted the coming of Christ, his sufferings. They foretold that he was to be set up an ensign of the nations. They depicted the future glory of Christ's kingdom.

This is not all. The 27th verse of Isaiah reads: "Zion shall be redeemed with judgment and her converts with righteousness". The meaning of this verse is clear. The Israel of the Old Testament had been persecuted, outraged by the surrounding nations. The Lord had used them to scourge his people. Though so used, these nations were held responsible for the treatment they had afforded God's heritage. Fired on by hatred for God they had endeavored to destroy his heritage from the face of the earth. That Zion was to be redeemed with judgment meant first of all, that the nations who had despoiled God's people were to be destroyed. God's own righteousness demanded it. Hence these futuristic prophets also predicted the destruction of the nations with the exception of the elect remnant hidden in the bosom of each people. Many of their prophetic utterances were woes pronounced upon the nations which had tormented Israel. It should be borne in mind that the destruction of these nations was in turn prophetic of the destruction of the reprobated world at large that corrupts the earth and persecutes the church. Of this larger exhibition of wrath from heaven, these prophets also spoke.

G. M. O.

FALSE PROPHETS

Think not there is no condemnation!
  False prophets around you remain,
With heresies for contemplation,
  Denying the Lamb that was slain.
And many shall follow their pathway,
  By reason of evil they speak;
They covet the soul that's immortal,
  Tho' clad as the lowly and meek.

God's judgments are righteous and perfect;
  He spared not the angels that fell,
But cast them away from His presence,
  In regions of darkness to dwell;
He spared not the world that rejected
  His message thro' Noah, of old;
While Sodom and wicked Gomorrah
  Condemned to destruction, behold!

The Lord knoweth how to deliver
  The godly from regions of harm—
Dividing temptations asunder
  And giving them righteous alarm.
Beware of the evils around you!
  Pass over and out of their way;
Be deaf to their wily entreaty—
  Who seek but to lead you astray.

Onze Classis Vergadering

Het was weer tijd om saam te komen en op den derden Juni l.l. nam de breedste vergadering onzer kerken een aanvang des morgens om negen uur. Van Michigan, Iowa en California, alsmede van de beide gemeenten in Illinois, kwamen de afgevaardigden in het nette kerkgebouw der South Holland gemeente te zamen. En deze keer werd er niet één gemist. Het gebeurt nog aleens, dat er uit het zonnige California slechts een enkele gemeente vertegenwoordigd is, doch deze keer waren zij er allen tegenwoordig. Weer mochten we met elkaar saamkomen en een weinig tijds van elkanders gezelschap genieten. Het is waar, een Classis vergadering heeft nu juist niet allereerst ten doel, om elkander eens te zien, dat zou een dure liefhebberij zijn, maar, schoon het hoofddoel is, om de gemeenschappelijke belangen met elkander te behartigen, we krijgen toch tegelijkertijd een schoone gelegenheid om elkaar weer eens te spreken, naar den welstand van elkaar te vernemen en ons met elkander te verblijden, wanneer we het goede mogen vernemen. Een vergadering der Kerken moet dan ook niet in een strikte "business meeting" verloopen en ook niet al te formeel zijn, want dan zijn twee dagen veel te lang. De drang is er toch eenmaal, om waar we één zijn, ook in dat opzicht te gevoelen, dat we het niet buiten elkander stellen. Het zou te betreuren zijn, als het ooit zoo ver kwam, dat de behoefte aan elkaar verkoelde en de vergaderingen verloopen zouden in een niet te ontkomen noodzakelijkheid. Zoo is het ook inderdaad niet. Het is daarom ook te betreuren, dat we al voor enkele jaren, tot slechts tweemaal per jaar vergaderen over moesten gaan. Weliswaar, zijn het de financiën, die hier de hoofdrol spelen, maar ideaal mag dit niet worden. De toekomst zal ons leeren, dat we het met tweemaal per jaar niet stellen kunnen. Deze laatste opmerking baseeren we op het feit (afgedacht dat ook de Kerkenorde ons in dezen iets voorschrijft), dat, waar het aantal gemeenten toeneemt, ook de behoeften meerder worden. We kunnen daar straks niet meer voor weg. Mocht het dan nog financieel onmogelijk blijken, dan komt zeer zeker de vraag weer op, of het niet beter ware, om meer dan een Classis te hebben, schoon deze gedachte, in verband met de California gemeenten, de financieele moeilijkheden niet oplost. Hoe we het dus wenden of keeren, dit staat wel vast, dat we hier met moeilijkheden te doen hebben, die door ons straks zullen moeten worden opgelost.

Doch laat ons eens zien hoe het op Classis toeging. Gelijk gezegd, klokslag negen uur in den morgen, werd de vergadering door den President der vorige Classis geopend, nadat hij ons uit Jacobus' brief het eerste hoofdstuk had voorgelezen, we hadden gezongen Ps. 43:3, en hij ons was voorgegaan in gebed. Hierna werden de lastbrieven ingediend, waarna de vergadering voor geconstitueerd werd verklaard. Naar toebeurt presideerde Ds. Ophoff en hield Ds. Lubbers aanteekening van het verhandelde. Aan Ds. Jonker werd zitting met adviseerende stem verleend. De pastor loci bracht het verzoek ter tafel, namens zijn kerkeraad, om op de vergadering niet te rooken. Zulk een verzoek is wel noodig, daar de meeste der afgevaardigden, vooral sommigen leeraren, onverbeterlijke en verharde rookers zijn, die als het ware een vergaderzaal, in een ommezien, in een nevelig blauw, dat spoedig grijs wordt, hullen. Sommigen zijn zelfs zoo verhard, dat de President hen een eenkele keer moest varmanen, want het is nu eenmaal zoo, dat de een den ander aansteekt. Wel de wapens werden dan ook zoo nu en dan neergelegd.

Na het gebruikelijke welkomswoord gericht tot hen, die voor het eerst ter vergadering komen, en die het formulier daartoe zijnde onderteekenden, werden de notulen der vorige vergadering gelezen en ter inboeking goedgekeurd. Daarna werden de rapporten der verschillende commissies ingediend. Allereerst, het rapport aangaande den preekenbundel werd gelezen, meldende, dat de meesten der predikanten het besluit aangaande in te zenden predikaties, ten behoeve van de vacante gemeenten, niet hadden opgevolgd. In verband hiermede was er een instructie ter tafel van de Los Angeles kerkeraad, om ook voor de speciale gelegenheden predikaties uit te schrijven en werd door hem een systeem aangeboden, dat, indien uitgevoerd in de behoeften der gemeenten voorziet, waar men preeken moet lezen. Ds. Hoeksema bood een reeks predicaties aan ten gebruike hiervoor, terwijl de commissie, beide instructie en aanbod ter harer nutte zal aanwenden, ofschoon de predikanten niet van hun plicht, om het hunne bij te dragen, werden ontslagen. Zooveel meer werk is dit dan ook werkelijk niet, indien we er ons slechts toezetten en niet wachten tot op de laatste weken voor Classis, gelijk we het zelf wel eens deden. De een zoowel als de ander kan dit werk wel doen, zonder buitengewone krachtsinspanning, zoo meenen we.

Alle zaken, die werden behandeld, af te schrijven is natuurlijk ons doel niet. Vooral met het oog op locale tuchtzaken worden deze wel in het officieel rapport opgenomen en, doch daarmede kunnen we dan ook wel volstaan. Echter, het stemde ons tot blijdschap toen we vernamen, dat, inzake de gebedsbeschouwing, we het allen eens zijn en we als kerkeraden toezien, dat er op dit punt der Waarheid en der Belijdenis niet wordt afgeweken. De zaak van de gebedsbeschouwing is onder ons verscheidene malen ter classicale tafel geweest, geconstateerd mag worden, dat er in dezen eenheid van denken is, gelijk ter vergadering duidelijk bleek en zooals het ook in gemeenten, levende in het zelfde kerkverband, behoort te zijn.

Minder aangenaam is het, wanneer naburige kerkeraden op Classis komen met verschillen, die naar onze vaste overtuiging onderling konden afgehandeld worden. Deze moeilijkheden, de oorzaak waarvan moet gezocht bij

Kort verslag van de Classis vergadering der Prot. Ger. Kerken gehouden Juni 3 en 4, 1936, te South Holland, Ill.

De Pres. Ds. Geo. Lubbers opent de vergadering. Laat zingen Ps. 42 vers 3, leest Jacobus 1 en gaat voor in gebed.

De last-brieven werden ingediend, waaruit bleek dat al de gemeenten waren vertegenwoordigd. Na het teekenen van het formulier door eenige broeders, voor het eerst afgevaardigd, verklaart de Pres. de vergadering voor geconstitueerd.

Ds. G. M. Ophof is naar toerbeurt President en Ds. Geo. Lubbers houdt aanteekening.

De Pres. spreekt een woord van welkom.

Ds. D. Jonker wordt zitting verleend met adviseerende stem.

De notulen van de vorige vergadering worden voorgelezen en inboeking goedgekeurd.

De Comm. voor preek-bundel rapporteert dat er niet vele preeken werden ontvangen. Een instructie van Los Angeles in verband met preeken voor vacante gemeenten wordt voorgelezen, en de Classis besluit overeenkomstig deze instructie te handelen. Een rooster ingesloten by instructie wordt gegeven in handen van de Comm. voor preek-bundel. Ds. H. Hoeksema biedt een reeks van preeken aan. Dit aanbod wordt aanvaard en ook in handen gegeven van dezelfde Comm.

Copies van vragen gedaan bij kerk visitatie waren nog niet klaar.

Emeritus Comm. was noch niet gereed met het werk hun opgedragen. De Classicale Comm. heeft noch geen certificates of dismissal en credential brieven laten drukken. De Comm. zal hier voor zorgen. Dezelfde Comm. zal ook de onlangs gedrukte doops-attesten herzien en laten herdrukken.

Het verslag van de classicale penningmeester, Mr. F. Lagrange, wordt voorgelezen door Ds. B. Kok en voor kennis-geving aangenomen.

De Classicale Comm. rapporteert by monde van Ds. D. Jonker.

De Pres. benoemt Ds. M. Gritters, Ds. W. Verhil en Oud. G. Gritter om classis-beurten te regelen. Het rapport van deze Comm. wordt later gegeven en door de Classis aangenomen.

Regeling voor Classis-beurten is als volgt: Grand Haven, Juni 28, Ds. B. Kok. Juli 19, Ds. W. Verhil. Aug. 16, Ds. J. DeJong. Sept. 13, Ds. M. Gritters. Oct. 4, Ds. G. J. Kooistra. Nov. 1, Ds. G. M. Ophof. Dec. 6, Ds. B. Kok.

Hope—Juni 14, Ds. J. DeJong. Juli 19, Ds. G. J. Kooistra. Aug. 9, Ds. B. Kok. Sept. 6, Ds. G. M. Ophof. Oct. 11, Ds. M. Gritters. Nov. 15, Ds. J. DeJong. Dec. 20, Ds. G. M. Ophof.

Los Angeles—Juni 21, Ds. A. Petter. Juli 26, Ds. G. Vos. Aug. 16, Ds. A. Petter. Sept. 20, Ds. G. Vos. Oct. 18, Ds. A. Petter. Nov. 15, Ds. G. Vos. Dec. 20, Ds. A. Petter.

Verschil tusschen twee gemeenten wordt ter Classis gebracht. Het gaat over catechetisch onderwys geven aan kinderen van wegloopende protestanten. Den betrokken kerkeraad wordt geadviseerd, om deze kinderen beslist niet op de catechisatie te nemen. Gronden: Zij wonen dichter by de kerk alwaar zij moesten behooren, maar willen het onderwijs van dezen Predikant niet. Alle dingen moeten eerlijk en met orde geschieden, ook in ons kerk-verband.

Besloten te verdagen tot 1:30. We zongen Ps. 86 vers 10 en Oud. J. DeBoer sluit met dank aan God.

Namiddag-zitting wordt geopend met gebed door Oud. G. Gritter. We zongen vooraf Ps. 68 vers 10. De Zendings Comm. rapporteert by monde van de Sec. Ds. B. Kok. Bellflower wordt ondersteuning toegezegd van $500.00 per jaar.

Verzoek van negen huisgezinnen van Grand Haven en omstreken om georganiseerd te worden als een Protestantsche Gereformeerde gemeente komt ter Classis. Besloten dit verzoek toe te staan, alsmede het verzoek voor $500.00 per jaar ondersteuning, indien zij een eigen Leeraar ontvangen.

De Stated Clerk wordt opgedragen een brief van sympathy te schrijven aan Ds. J. VanderBreggen, die wegens ongesteldheid niet ter Classis kon komen.

Voorgesteld om Fuller Ave. Kerkeraad en Leeraar te verzoeken het Zendingswerk te verrichten, totdat we een eigen Zendeling Leeraar ontvangen. Alzoo besloten.

Ds. L. Vermeer geeft verslag van de werkzaamheden van het Curatorium. Drie studenten werden geexamineerd en candidaat gesteld. J. Heys, Jr., Frank Monsma en Geo. Ten Elshof werden toegelaten tot onze Theologische School.

Een E. B. P. Comm. wordt benoemd, bestaande uit de volgende Broeders G. Stonehouse, F. LaGrange, G. Gritter.

S. G. Schaafsma, Ds. B. Kok en Ds. C. Hanko werden benoemd als Comm. om de Classis met advies te dienen in zake abnormale toestanden in verband met achterstallige schuld.

Een instructie van Roosevelt Park in zake presideeren op de Classis vergadering wordt niet ingewilligd.

Instructie van Pella om een meer breedvoerig verslag van de Classis vergadering wordt afgewezen.

Een tweetal protesten waren wettig ter tafel en werden behandeld. Den protestanten zal het besluit der Classis worden toegezonden.

Besloten te verdragen tot Donderdag morgen acht uur. Ds. D. Jonker sluit met dank aan God.

Donderdag morgen zitting werd geopend door den Pres. Ds. G. M. Ophof. We zongen vooraf Ps. 25 vers 6.

Een student, die vrouw en kind heeft, vraagt de Classis om finantieele ondersteuning. De Classis oordeelt, dat onder gegeven omstandigheden, die niet kan worden toegestaan. Een ander pas beginnende student zal zich moeten vervoegen bij de E.B.P. Comm. Hij was niet ter Classis en kon dus niet worden ondervraagd.

Een verzoek van Creston kerkeraad werd gegeven in handen van de Zendings Comm., met volmacht om te handelen naar goed dunken.

Op verzoek van Fuller Ave. kerkeraad wordt recht gegeven om ook, indien dit noodig mocht blijken, predikanten op nominatie te plaatsen voor Zendeling leeraar, die nog geen twee jaar in hunne respectieve gemeenten gediend hebben.

Drie kerkeraden wordt advies gegeven in zak royeering van een of twee doopleden.

De kerkeraad van Holland verzoekt aanvraag te mogen doen bij al onze gemeenten, om een collecte voor een te bouwen kerk. Toegestaan.

Een kerkeraad vraagt om officieel antwoord op de vraag: "Mogen leden van Labor Unions, leden onzer Kerken zijn?" Besloten te antwoorden, dat het beginsel van deze zaak gehandhaafd bleef, omdat alle tucht moet beginnen van den kerkeraad. Daarom behoeven wij hierover nu geen uitspraak. Op verzoek van Doon's kerkeraad wordt besloten die gemeente 400 dollar steun te geven.

Als Curators worden benoemd. Sioux Center, Ds. R. Veldman Primus en J. Broek Secundus. Orange City, R. J. Exstra Primus en W. Kamstra Secundus. Kalamazoo, Ds. G. J. Kooistra Primus. S. G. Schaafsma en M. De Goede worden benoemd als Auditing Comm. Ds. G. Vos en Ds. A. Petter worden aangewezen om Kerk Visitatie te doen in Calif. Ds. H. Hoeksema en Ds. G. M. Ophof worden gekozen als Kerk Visitatoren voor al onze gemeenten buiten Calif.

Op verzoek van Roosevelt Park's kerkeraad om ook Secundi Kerk Visitatoren te benoemen, worden gestemd daarvoor: Ds. W. Verhil en Ds. F. Kok. Besloten om D.V. den tweeden Woensdag in Januarie, 1937, te vergaderen in Fuller Ave. Kerk.

Ds. L. Vermeer wordt benoemd om South Holland te bedanken voor gastvrijheid.

Classicale rond vraag wordt gedaan. De Kerkeraad van Hull vraagt: of men de namen van belijdende leden, die tot ons over komen van een ander Kerk verband, bekend moet maken aan de gemeente voor approbatie, zooals men dit doet met degenen die belijdenis doen. De Classis spreekt uit dat dit niet kan.

L. A. vraagt aangaande Catechisatie boekjes. De Pres. dient hem van antwoord.

De klad-notulen worden gelezen en met enkele wijziging aangenomen. Besloten te verdagen. We zongen Ps. 89 vers 7 en Ds. G. Vos gaat voor in dankzegging.

M. VanderVennen, S. C.

menschen, die bij de eene gemeente bedankten en zich nu weer laten zien bij een andere gemeente, is toch tenslotte niet zoo heel moeilijk en kan niet eens een probleem worden genoemd. Wie zich onttrekt aan de gemeenschap van een onzer gemeenten, maakt het toch ten slotte door eigen toedoen onmogelijk, om in een andere gemeente in ons kerkverband te worden opgenomen, als persoon en als gezinnen, *tenzij men het daar, waar men den band doorsneed met zijn bedanken, eerst weer in orde brengt, en, in geval de zaak in orde werd gebracht, er geen reden over zou kunnen zijn, om, als voorheen met de gemeente in en uit te gaan.* We willen hierop alle nadruk leggen, omdat anders het geen denkbeeldig gevaar is, dat men leeraar, kerkeraad en gemeente, *tegenover andere leeraren, kerkeraden en gemeenten gaat uitspelen.* De zaak is eenvoudig, wie in een onzer gemeenten niet gesticht kan worden met zijn gezin en zich, om de waarheid die aldaar gepredikt, onttrekt, ook *in een andere gemeente van ons kerkverband niet gesticht kan worden.* Om het eens heel duidelijk te zeggen en een concreet voorbeeld te geven: Als men het in onze zustergemeente in Pella niet zoude kunnen vinden, uit het oogpunt der waarheid en aldaar zou bedanken, dan behoeft men het niet te probeeren, om in Oskaloosa aan te kloppen, noch voor zichzelf, noch voor zijn kinderen. En laat er ons maar aan toevoegen, dat als het goed met ons staat op dit bepaalde punt, sentimentaliteit ons tot geen andere overwegingen kan nopen. Dit toch dient gemeden en mag nooit den doorslag geven. Indien we het anders gaan doen, moet het noodwendig op elkanders verwoesting uitloopen.

Inmiddels, we hadden vooraf ons gebruikelijk koffie kwartiertje gehad en alle eere aan de zusters, die daar zoo goed voor wisten te zorgen, was het zoo langzamerhand middag geworden en mochten we ons rondom een welgevulden disch scharen, door diezelfde Marthas ons bereid, nadat eerst Ds. Kok de morgenzitting met dankzegging had gesloten.

De middagzitting werd, nadat we van Ps. 68 het tiende vers hadden gezongen, met gebed geopend door Ouderling Gritter. De commissie voor Classisbeurten bracht rapport uit, dat werd aangenomen en daarna kwam de Zendingscommissie met haar rapport ons meldend, dat er een verzoek was ingekomen van negen families te Grand Haven, Mich., om als gemeente georganiseerd te worden. Welnu, dat is terwijl ge dit leest geschied. We hopen, dat ook de broeders en zusters aldaar, de waarheid met ons belijdend en ons dierbaar, tot blijdschap en vrede moge zijn, tot de glorie van Hem, Die ons daartoe verwaardigd heeft. Hun werd handopening verleend en geve de Heere de jongste onzer gemeente, dat ook zij spoedig een eigen Herder en Leeraar moge ontvangen. Ook werd gerapporteerd, dat te Portland, Mich., een elf of twaalf gezinnen geregeld op den dag des Heeren saam komen en door onze studenten met een stichtelijk woord worden bediend. Nu, wie eigener beweging bij ons aanklopt om te worden onderwezen en gesticht door onze prediking en zich gewillig betoont, om de onkosten daaraan verbonden te dragen, die heeft aan geen doovemans deur geklopt. Moge de arbeid aldaar verricht leiden tot een aanvraag, om georganiseerd te worden, omdat de Waarheid, zooals deze door onze kerken wordt beleden, de drijfveer of motief is. Zonder het laatste zou men zich nooit bij ons mogen voegen, want dan zal de geschiedenis bij vernieuwing leeren, dat het beter ware nooit begonnen te zijn. We zijn als Kerken tot stand gekomen, om die reden alleen en van kerkje spelen hebben we een afschuw. We hopen, dat in de toekomst Portland aanvrage komt doen voor organisatie en ook zij in dezen ons allen een reden tot blijdschap moge zijn.

Eindelijk werd in hetzelfde rapport ons nog gemeld, dat de Commissie alreeds voor geruimen tijd haar arbeid heeft moeten verrichten zonder haar medelid Ds. Vander Breggen. Broeder Vander Breggen heeft opnieuw zijn arbeid moeten staken en zijn gemeentelijke arbeid moeten neerleggen, herstel van gezondheid zoekend. Toen we vergaderden bevond hij zich te Rochester, Minn., in de Mayo Clinic. Hij moet een harden weg bewandelen en we gevoelden ook zijn afwezigheid. Wie zou zich niet eenigszins kunnen voorstellen, wat het zeggen wil, de gemeente aan onze zorgen toevertrouwd te moeten verlaten. Besloten werd den Stated Clerk op te dragen hem een brief van sympathie te zenden met het oog op den zwaren weg. Geve de Heere hem genade om gewilliglijk op dien weg te wandelen. En waar we onze begeerten met smeeking en dankzegging den Heere mogen bekend maken, daar zullen we ook Ds. Van der Breggen niet vergeten.

Met het oog op ons Zendingswerk, was er een instructie ter tafel van een der kerkeraden waarin gevraagd werd, dat de "Mission Committee" zou worden opgedragen voorloopig weer het Zendingswerk ter hand te nemen, tot dat we een eigen Zending Leeraar ontvangen. Besloten werd Ds. Hoeksema en de Kerkeraad van Fuller Ave. te verzoeken, om dien arbeid weer door Ds. Hoeksema te doen verrichten, gelijk voorheen. We schreven over deze zaak in een vorig artikel en zijn blijde, dat de Classis eenparig van oordeel was, om zoolang het noodig blijkt, dezen arbeid aldus voort te zetten. Het kon inderdaad weleens voor een langen tijd noodig zijn.

Het rapport van het Curatorium werd gelezen en met blijdschap vernomen:

1. Dat er een jaar van harden arbeid achter den rug lag. De verhouding tusschen de onderwijzers en de studenten liet niets te wenschen over.

2. Dat enkele broeders aanvrage hadden gedaan, om als student aan onze Theologische School te worden opgenomen.

3. Dat het eindexamen door de studenten Borst, De Wolf en Schippers met goed gevolg was afgelegd en alle drie van onze School promoveerden. Alle drie de broeders werden dan ook door de Classis als Candidaten aan de

Kerken voorgesteld. Geve de Heere hun wijsheid en kloek verstand en een geopende deur, zoodat zij nu tot den arbeid mogen ingaan en daarmede het zegel op hunne roeping ontvangen. We hebben weliswaar, niet vele vacante gemeenten, doch genoeg, zoodat er voor ieder een plaats is. Op de a.s. Classis zullen zij, nadat zij een roeping hebben ontvangen, door de Classis geexamineerd worden.

Enkele andere zaken werden afgehandeld waaronder protesten, aanvrage om meer uitgebreid Classisrapport, het aannemen van het financieel verslag en het al of niet verhoogen van een enkele kas. We gaan deze, terwille van de ruimte, stilzwijgend voorbij. Waar we even nog op willen wijzen is de zaak der financiën. Niet omdat er in dezen een direct gebrek is, maar ofschoon dat te veel gezegd zoude zijn, is het nu ook niet zoo, dat het er, met het oog op een enkele kas, zoo rooskleurig bij staat. Wat de reden hiervoor is? Wel, heel eenvoudig, omdat we als gemeenten (met een paar uitzonderigen) maar slecht aan onze verplichtingen hebben voldaan. We weten het, eerst komt eigen gemeente en daar zal voor opgebracht moeten worden, nog aleer we iets anders doen. Maar de vraag kan niet onderdrukt worden: Hebben we er ons misschien wat al te gemakkelijk van af gemaakt, toen het aan onze algemeene verplichtingen toe was? Trachten we met alle macht, om ook aan de Classicale verplichtingen te voldoen? Wat we gemeenschapelijk hebben besloten moet nageleefd worden. En die algemeene onkosten der Kerken mogen niet stiefmoederlijk behandeld worden. De nalatige gemeenten zijn die kerken, waar men geen ondersteuning heeft. Waarom niet de anderen? Wel, om de eenvoudige reden, dat de gemeenten waar men ondersteuning heeft, de Classicale penningmeester het schuldig bedrag afhoudt van den toegezegden som. En de penningmeester kan nu eenvoudig niet afhouden waar men de ondersteuning niet ontvangt. Och, er is werkelijk niet zooveel verschil tusschen behoeftige en zich-zelf-helpende gemeenten, want ook de eerstgenoemden staan in het krijt bij die kassen, welke door andere penningmeesters beheerd worden. Ten tweede, komt in nauw verband hiermede een andere vraag op, de vraag namelijk, of men in de gemeenten waar ondersteuning aan wordt gegeven, men het met de ondersteuning niet wat al te gemakkelijk neemt? Hoe is de wijze en wat is de basis waarop voor ondersteuning gevraagd wordt? Zijn we er van overtuigd, alvorens we als kerkeraden besluiten voor de aanvrage, dat de gemeente absoluut alles doet wat in haar vermogen is te doen? En wordt de gemeente ook ingelicht, niet wat men zoo ongeveer moet doen nadat we ondersteuning vroegen, maar wel, dat we haar er telkens op wijzen, om vooral het ideaal niet uit het oog te verliezen, om indien immer mogelijk het zonder ondersteuning te doen? Het kan wel gebeuren, dat de aanvraag voor hulp een soort tweede natuur wordt, zoodat we zonder eenige raadpleging met de gemeente, ieder jaar maar weer aankloppen. En let wel, waar het noodig, beslist noodig is, daar moet gesteund worden en de helpende hand geboden. We meenen, dat deze zaak zeer wel met de kerkvisitatie ter sprake kan komen. En we zijn er ook van overtuigd, dat, wanneer we de zaak als kerkeraden aanpakken er wel eens een tijd kon komen, dat sommige der kassen verlaagd kunnen worden, en aldus er geringer kans gaat bestaan van tekort in sommige kassen, althans, dat dit uitzondering zal worden.

Met dat al is en blijft het toch een probleem om alles naar behooren te laten loopen. De kas der School, zoo werd gerapporteerd, was niet in staat de onkosten aan de School verbonden uit te keeren, *tenzij iedere gemeente aan hare verplichting voldeed.* Daar zit nu de moeilijkheid. Voorloopig werd dan ook besloten om, indien het te kort daar is, het ontbrekende uit de kas der Zending te leenen. Natuurlijk lost dit het probleem niet op. We meenen, dat een uitnemender weg zou zijn, wanneer per instructie, de Classis het voorstel voor zich had, om, wanneer sommige kassen een surplus mochten hebben, *voldoende om het tekort van een andere kas te dekken,* dit bedrag over te brengen op den in nood zijnde kas, want het terugbetalen zal tenslotte toch weer uitloopen op een verhooging van een enkele of meer kassen. Hoe dit alles ook moge zijn, de weg is, dat we als gemeenten meer en meer onze verantwoordelijkheid in dezen gaan gevoelen. En dat zoo spoedig mogelijk.

Ik wil hier terloops even bij opmerken, dat de Classis nogmaals eene commissie heeft benoemd in de financieele problemen en onze voorspelling is, dat het resultaat zal worden van wat we nu hebben.

Zoo kwam dan ook deze middag zitting ten einde nadat Ds. Jonker ons in dankgebed was voorgegaan. Des avonds kwamen we te zamen om 7.45 tot het bijwonen van de "graduating exercises." Candidaat Borst sprak bij deze gelegenheid, gevolgd door den Rector der School Ds. Ophoff, terwijl enkele vrouwen der South Holland gemeenten eenige stukken gezang ten beste gaven. Waar de speeches zeker in de Standard Bearer zullen verschijnen zullen we ons van verdere aanteekening onthouden.

Donderdagmorgen werd na het zingen van Ps. 25:6 en gebed door den President de vergadering geopend. Bijna alle afgevaardigden waren tegenwoordig. Enkele tuchtzaken die ter tafel kwamen werden besproken en het noodige advies waarom gevraagd was werd verstrekt. Creston vroeg daarna om eenige steun, noodig door de afwezigheid van zijn leeraar, en werd vervolgens naar de Zendingscommissie verwezen.

Fuller Ave. vroeg Classis, om ook een roeping te mogen uitbrengen op de leeraren, die nog geen twee jaar hunne gemeente bediend hebben (Roeping van een Zendeling). Aldus werd besloten.

Vervolgens werd er gestemd voor Kerkvisitatoren en hunne respectieve Secundi. Gekozen werden Dss. Ophoff en Hoeksema voor Oost en West, voor California werden benoemd de leeraaren Petter en Vos.

Holland vroeg een collecte te mogen opnemen in onze kerken in geval zij tot het bouwen van een eigen kerkgebouw overgingen. Ook dit werd toegestaan.

Doon vroeg om $400.00 daar de gemeente anders hare gebouwen zoude verliezen. Er werd besloten deze toelage uit de zendingskas te betalen als een "loan".

Besloten werd om D.V. te vergaderen in het Fuller Ave. Kerkgebouw op den tweeden Woensdag in Januari 1937. Aan Ds. Vermeer viel de eer te beurt om de ladies te bedanken voor alles wat zij voor ons gedaan hebben en wat zij ook zeer goed gedaan hadden.

Hierna was aan de orde de gebruikelijke Classicale rondvraag naar Art. 41 van de Kerkenorde.

Alles werd in orde bevonden. Hull vroeg of attesten van leden uit andere gemeenten (niet tot ons kerkverband behoorende) tweemaal dienden afgekondigd te worden, zooals dit gedaan wordt van doopsleden, die belijdenis des geloofs wenschen af te leggen. Het antwoord der Classis was, neen! We kunnen ons hier wel bij neerleggen, schoon we de zaak uit een eenigszins ander oogpunt ook wel eens voor ons hebben gehad. Er was een vraag ter tafel, of het niet beter zou zijn, om, "Wanneer er uit andere kerken zich bij ons wenschten aan te sluiten, dit, voor dat zulke personen werden aangenomen, der gemeente bekend te maken, met dit hun voornemen. Dat wil zeggen, wanneer er omtrent hen den kerkeraad niets bekend was. Onbekenden dus. In zulke gevallen krijgt de Kerkeraad niets anders dan een "statement of fact." Onzes inziens zou er geen gevaar in steken, zulk voornemen aan de gemeente bekend te maken, *schoon dit nooit zou mogen bedoelen een approbatie door de gemeente te zijn.* Dit toch zou ten allen tijde enkel en alleen door den Kerkeraad gedaan kunnen worden.

Hierna kwam dan ook deze vergadering weer ten einde. De kladnotulen werden gelezen en behoudens enkele kleine wijzingingen goedgekeurd. Na het zingen van Ps. 89:7 sloot Ds. Vos de vergadering met dank aan God.

Altijd weer scheiden, na slechts even bij elkaar te zijn geweest. Wel, straks als de loop geloopen is, dan zullen we nooit meer scheiden en ook geen Classis meer noodig hebben, doch voor eeuwig vereenigd met onzen God zijn en blijde zijn en zingen naar den toonaard van Ps. 89:8.

Een zeer goede geest kenmerkte de vergadering, die zelfs bij verschil van gedachten toch bleef heerschen. Ook heeft de president getoond, dat hij weet leiding te geven. En nu, zoo de Heere wil en wij leven, tot den tweeden Woensdag in Januari, 1937. W.V.

NOTICE

The Standard-Bearer will be published once a month during July and August.

All contributors are kindly requested to send copy for the August issue to Rev. Geo. Ophoff, Byron Center, Mich.

Verantwoordelijkheid

't Is schokkend om het slot van Matt. 11 te lezen. In dat slot lezen we het verwijt van den Zone Gods. Verwijt omdat de verworpenen zich niet bekeerden. Dat klinkt wel wat vreemd, doch moet toch zoo gesteld worden.

't Zijn verworpenen, want Jezus openbaart ons, dat ze beneden Tyrus en Sidon zullen staan in het oordeel. Het zal immers den laatsten verdraaglijker zijn. Het zal ook voor het goddelooze Tyrus en Sidon vreeselijk zijn om het aangezicht te zien van den Goddelijken Rechter, doch nog vreeselijker voor Chorazin en Bethsaida.

Er waren krachten geschied in de steden het laatst genoemd.

En wat krachten!

Er was tot openbaring gekomen het Wonder der Genade! Jezus Christus, de Zone Gods, het Hart van Jehovah, had Zich in eeuwige ontferming nedergebogen tot Zijn uitverkorenen en had de zonde en schuld weggenomen, had de ellende verlicht, de tranen gedroogd en het hart der treurenden doen opspringen van vreugde.

Volgens Jezus' eigen woorden: "De blinden worden ziende, en de kreupelen wandelen, de melaatschen worden gereinigd en de dooven hooren, de dooden worden opgewekt en de armen wordt het Evangelie verkondigd."

Dat zijn de krachten die in Chorazin en Bethsaida en Kapernaum geschiedden.

En zóó groot waren die krachten, dat, in dien ze geschied waren in Tyrus, Sidon en Gomorrah, ze zich bekeerd zouden hebben. Zóó onvergelijkelijk groot en heerlijk waren die krachten, dat het vergeleken wordt bij een verhooging tot den hemel toe.

Jezus had gewandeld op hunne straten en had er Goddelijke antwoorden gegeven. Het verworpen volk dier steden had keer op keer de zoete muziek gehoord van Jezus' stem. Die stem was nooit te hoog of te laag, te toornig of te heftig. Ze sprak van de ijdelheid niet, doch verkondigde enkel billijkheid en waarheid. Tot den hemel toe verhoogd, want de eeuwige liefde Gods kwam tot openbaring als Jezus de verkorenen tot Zich trok, hen troostte en zeide: Mijn zoon, mijn, dochter, wees welgemoed: Uw zonden zijn u vergeven! Hij redde en genas, Hij troostte en sprak, en deed het hart der weduwe zingen van geluk.

En de verharde verworpenen?

Ze bekenden dat Hij op aarde een Goddelijke openbaring was. Ze moesten wel toe stemmen, dat er nooit iemand zoo sprak als Dezen. Ze zagen het, dat deze wondere Jezus het land doorging goed doende. Evenwel weigerden ze om zich te bekeeren. Ze openbaarden, en dat naar Gods doel, hoe vreeselijk boos en verkeerd het menschelijk hart is. Hier was een Prediker Wiens preeken volmaakt waren, Wiens leven een complete openbaring was van absolute gehoorzaamheid aan God uit

het zuivere motief der liefde, Die Zijn naaste beminde als Zichzelven—en ze noemden Hem een vraat en wijnzuiper. Ze weigerden Hem te volgen. Hem te beminnen. Ze weigerden om met Hem in te stemmen en het lied der Goddelijke liefde te zingen. Veel liever maakten ze de mate der ongerechtigheid vol in de versmading van den Zone Gods, in het onrein achten van het Bloed des Nieuwen Testaments.

En Jezus verweet hun de hardigheid huns harten en het weigeren zich te bekeeren.

Vreeselijk zal dan ook hun straf zijn.

Ze zullen tot de hel toe nedergestort worden.

De mensch is verantwoordelijk.

Hij is allereerst verantwoordelijk in Adam. God behandelt het menschdom naar den staat der rechtheid in welken Hij hem geplaatst had. De mensch veranderde wel, doch God wordt niet veranderd tot in der eeuwigheid. God blijft van alle menschen eischen om Zijn Wet te volbrengen, ook dan wanneer het menschdom viel en zich stortte in het vuil der zonde. Hij eischt van ons allen volmaakte gehoorzaamheid der liefde ook dan, nadat God ons vloekt om der zonde wil en in dien vloek ons alle geestelijke macht en kracht om Hem te dienen ontneemt.

En waar we dien eisch nooit kunnen volvoeren ontvangen we de hel als verdiende straf. Ook al sterven we weg in de wieg, zonder ooit zelf ook gezondigd te hebben. Veroordeeld, vervloekt en verdoemd is het geheele menschdom in Adam, vanwege de toerekening der schuld van den eersten vader.

En roept om eeuwige neerstorting in de hel.

Doch daar komt nog tweeërlei bij.

Allereerst, de straf op dadelijke zonden in 't algemeen.

Sodom en Gomorrah, Tyrus en Sidon gaan naar de hel vanwege Adam's schuld die toegerekend werd. Doch een dieper plaats wordt hun bereid en vreeselijker lijden is hun deel, vanwege het veeltal hunner zonden die ze bedreven na hun geboorte. En de opeenhooping van die dadelijke zonden nemen soms zulke afmetingen aan, dat de Heere van den hemel nederkomt om ze te bezien. Gedenkt aan Sodom. En wanneer het geroep der vuile zonden eenigszins is naar de werkelijkheid dan regent God vuur en zwavel van den hemel en wordt Sodom omgekeerd.

En zooals het met Sodom en de steden van die vlakte ging, zoo gaat het gradueel met alle steden en alle geslachten. De toorn Gods wordt geopenbaard over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschien die op de aarde wonen. Ze zijn verantwoordelijk voor God. Zelfs na den val, na den vloek, is er een groote stemme Gods die door alle geschapene dingen roept: Ik ben God en niemand meer! Ik ben God en ben waardig gediend en gedankt te worden! Ik ben God en Ik ben een welgelukzalig God. Het is goed en zoet om Mij te dienen en te danken! In het houden van Mijn geboden is grooten loon!

En zelfs in 't diepe hart der goddeloozen is er een getuigenis tegen de zonde, en een getuigenis dat in 't geweten beschuldigt en ontschuldigt. Een voorsmaak van 't eeuwige verwijt in de buitenste duisternis.

En ten tweede is daar de wandel temidden der klanken van 't eeuwig Evangelie.

Naar Gods welbehagen zijn er millioenen van verworpenen die in aanraking komen met den Christus Gods.

En wanneer geen genade geschonken wordt, openbaart zich 't goddelooze hart dan hoe onvergelijkelijk boos en verkeerd het is.

Daar hoort men dan het gezang van Gods eeuwige liefde voor Zijn volk. Daar hoort men in duizend variaties van het hart van God, hoe Hij de natuur der kinderen aannam om alle hunne schuld en zonde te vernielen in Zijn vleesch en een eeuwige gerechtigheid aan te brengen; door den Zoon des welbehagens.

Daar ziet men de krachten van 't aanbiddelijk Wonder. En de zieken en kranken, de ellendigen en dooden worden overgeschapen tot eeuwig gelukkige wezens. Daar wandelt Jezus op de onstuimige baren en bestraft den storm. Daar ziet men de zuilen verrijzen van het gebouw van Gods gunstbewijzen naar 't eeuwig bestek. Alles gegrond op 't onschuldig Bloed.

En dan wordt eerst de grootste goddeloosheid geboren. Dan vertrapt men Gods Zoon en acht dat Bloed onrein. O! eeuwig wee!

Daarvoor houdt God hun verantwoordelijk. God zal dat zoeken.

En daarom verwijt Jezus die steden, om dat zij zich niet bekeerden. Tot den hemel toe verhoogd: Jezus van Nazareth gaat voorbij! Tot de hel toe nedergestort want ze verwerpen Hem, maken Hem tot een open schande en kruisigen Hem wederom. Vreeselijk wee!

Zulks geschiedde in het Galilea der heidenen. Zulks geschiedde door alle eeuwen sindsdien. En zulks geschiedt ten eindigen dage.

Jezus van Nazareth gaat voorbij! Zijn Naam is geopenbaard. Het volle Licht van Gods eeuwige genade heeft in onze harten geschenen om te geven verlichting van de kennis Gods in het aangezicht van Jezus Christus den Heere. Die Zoon wordt in ons geopenbaard. En wij, de kerke Gods, mogen Hem prediken. Goddelijke krachten van Almachtige genade geschieden rondom ons op 's Heeren straten.

En nog bekeert de natuurlijke mensch zich niet, doch, omgekeerd, we worden om Jezus' wil geacht als schapen ter slachting.

En waarom?

Dit is het Goddelijke antwoord, hetwelk Jezus hoopte tot dank van Zijn hemelschen Vader: Hij heeft het voor

de wijzen en verstandigen verborgen en heeft het den kinderen geopenbaard!

Dat is de diepste reden.

Gelooft ge, mijn broeder? Het is vanwege de genade Gods die uw oog opende en het lied der liefde op uw lippen schiep.

Gelooft ge niet? Verwerpt ge den Christus en vertrapt ge het Bloed?

Het is vanwege de hardigheid uws harten, de vuige boosheid van uw natuur, en ter laatster instantie, omdat God het heerlijke Evangelie voor u verbergt. Des Heeren doel is, om te openbaren hoe vreeselijk boosaardig en kwaad de mensch is, opdat Hij gerechtvaardigd zij in Zijn oordeelen en rein zij in Zijn richten. En in het oordeel der Goddeloozen Zijn macht bewijze en Zijn Naam verkondigd worde over de gansche aarde.

Want, in dien weg, alzoo is geweest het welbehagen voor U, o aanbiddelijk Opperwezen!

Alleen God is eeuwig God! G.V.

Ingezonden

ANTWOORD AAN BROEDER G. VAN BEEK

Waarde broeder!

In mijn vorig schrijven sprak ik mijn verwondering uit over uw vraag betreffende bid- en dankdagen, alsmede de Christelijke feestdagen.

Nu komt u met een antwoord in de S.B., waarin u beweert, dat ik uw vraag niet goed begrepen heb, dat ik u allerlei in de schoenen schuif en wat niet al. U schrijft, dat dit misschien komt door te weinig kennis en uw dringend verzoek is, dat ik mij wat zal laten onderrichten.

Nu, broeder, ik stem u toe, dat ik niet veel kennis heb. Ik ben ook nog steeds bezig mijn kennis te verrijken. Men kan echter ook kennis hebben, die voor God slechts dwaasheid is. De kennis, die van boven is, hebben we noodig. En dan wordt Gods Woord voor ons geopend.

Wat uw antwoord betreft, ik stond verwonderd over uw vraag, ik sta nu nog meer verwonderd over uw antwoord.

Uw vraag betrof het laten vervallen of aanhouden van de bewuste "dagen". Vooral met het oog op de toenemende "verheidensching". En in uw antwoord herhaalt ge dat weer. De vraag is, en het is bij den vrager reeds enkele jaren een zaak van overdenking en ook van bespreking met broederen in besloten kring, of de onder ons nog aangehouden "dagen" toch wel reden van bestaan hebben. En u noemt uw bezwaren daarbij op. En nu zegt gij: Want waar haalt gij uw opmerkingen vandaan, dat wij met de zaak verlegen zitten, dat wij het maar kwaad hebben met uitwendige zaken, in onzekerheid verkeeren en geen bevrediging kunnen vinden bij de broederen?

Uit uw eigen woord, broeder. U doet uitkomen, dat u het niet weet, er mee verlegen zit. Als wij naar een stad willen reizen en den weg niet weten, dan vragen wij; weten wij den weg wel, dan vragen wij niet. Als iemand waar is, vraagt hij niet naar den bekenden weg.

U zegt ook, dat ik het antwoord van den redakteur moet nagaan. Dat heb ik gedaan en die heeft volkomen gelijk. Het komt aan op de rechte viering der "dagen". Wij hebben niet te rekenen met de wereld, die alles misbruikt. Als wij dat alles moeten laten vervallen, omdat de wereld het verheidenscht, waar gaan we dan heen? Ik denk als wij er naar behooren over denken, komt het niet in ons op om die "dagen" af te schaffen.

Het is een voorrecht, schreef ik, dat er een dag is, waarop Gods volk bijzonder mag worden bepaald bij hetgeen Christus voor ons deed. Laat mij u even mogen bepalen bij onzen laatsten feestdag, het Pinksteren, het begin der nieuwe bedeeling. De oude was geheel vervuld, de nieuwe ging in. Luister, Hand. 21:1: En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen. Het oude Pinksterfeest was voorbij; al de ceremoniën der wet waren voorbij. Het Evangelie is geen wet, wordt een vrijwillige zaak, om te danken voor al hetgeen Christus voor Zijn volk gedaan heeft. En als een kind van God er zoo over denkt, dan geloof ik, dat er bij hem geen gedachte bestaat, om de Christelijke feestdagen af te schaffen. En let er op, in de nieuwe bedeeling waren ze allen eendrachtelijk bijeen. Alleen Gods volk. En eendachtelijk, dus eensgezind, in ware liefde, wachtende op den Trooster. Willen wij Gods Geest ontvangen, dan moet er zijn eenheid en liefde. Want, waar liefde woont gebiedt de Heer den zegen. Waar die gemist wordt, gaat het verkeerd.

U ziet wel, broeder, zoo staat het ook precies met den Zondag. Deze is ook een vrijwillige dag om te onderhouden. Door de wereld wordt hij misbruikt. Het kan niet anders. Het licht kan met de duisternis geen gemeenschap hebben. Lees daarover II Kor. 6:14-18.

En hiermede eindig ik met ons schrijven in de S. B. Nogmaals dankend voor de verleende plaatsruimte, verblijf ik

Met broedergroete,

S. VanderKooy, Grand Rapids.

TRIO — GRAND HAVEN

Candidate Edward Borst Candidate Gerrit De Wolf
Candidate M. Schipper

The Flesh and the Spirit

The expression "in the flesh" need not necessarily mean the *sinful* flesh. Because the flesh is often referred to in God's Word where emphasis falls on our mere earthly existence. So Paul could speak even of a knowledge of Christ after the flesh. For Christ partook of our flesh and dwelled in the flesh.

The flesh means therefore, first of all our merely earthly existence. As we are created in Adam.

But there is another use of the phrase "in the flesh" or "after the flesh". And the other use refers to something horrible. It is the existence of man on earth as he wallows in all the filth of sin. It is the state and condition of his life where he produces: Adultery, fornication, uncleanness, lasciviousness ,idolatry, witchcraft, hatred, variance, emulations, wrath, strife, seditions, heresies, envyings, murders, drunkenness, revellings, and such like. One versed in the Bible has recognized this list as being copied literally from Holy Scripture. And the caption found above this list is: "Now the works of the flesh are manifest."

The flesh in that sense is the full and complete nature of man, that is, body and soul, as he is under the constant dominion of the devil. It is called the walk after the flesh or to mind the things of the flesh. It is also translated: "to be carnally minded". See Rom. 8:1-8.

Such is the state and condition of all natural men. It is possible that the above list of the works of the flesh does not come to open manifestation in some. But according to the Word of God there are but two kinds of people: the carnally minded and the spiritually minded. So if some unregenerated people do not show the works of the flesh so openly, we know that all these works are nevertheless in his heart and mind. Moreover, we know that even if some of these gross sins do not come to manifestation in the so-called noble and sweet worldlings. other sins equally grievous they do manifest. All are in the sinful flesh, all are after the flesh and all mind the flesh. That is the testimony of Him whose Name is Truth.

Now all these dwellers in the flesh are in a terrible state in that the flesh is called "enmity against God". That is terrible beyond description. Notice, we are not only by nature enemies of God, but our very nature, our very life itself is *enmity against God.* It reveals our total depravity and utter inability to do or to be good.

Very naturally therefore it follows that this awful flesh is not subject to the law of God and that it is wholly impotent thereto.

Go to now, you who see good in natural man! How on earth is it possible where God states that he is not subject to His law and impotent thereto?

Reflect: Not subject to the law of God! What is its import?

The Law is the walk of love. It means the expression of God's own life of love and friendship. It tells me from God's own mouth how I should walk. It whispers in my soul: Reach out unto Me in love and seek Me the life-long day! Love your God and hate the devil; love your neighbor and promote his welfare. Walk in love and goodness. Your sphere of life be, from the heart and mind, the loving kindness of God.

And natural man is not subject to it. He refuses to attend to this injunction of the Almighty. When placed before the precepts he rebels and says: Who art Thou to rule over me! And they smite Him in the face! How horrible.

Hence to be carnally, that is, fleshly minded is death. And they cannot please God. And that is hell. Hell now in principle, because you cannot live under the curse of God and of His law and at the same time be happy. The sinner experiences the displeasure of God now. And principally that is hell. And the future is painted in the strange colors of fire and brimstone. The sulphurous hues in the place where demons gather.

How different when we become spiritually minded, when we walk after the Spirit, when we are in the Spirit.

It means that the Holy Spirit of God, as He is given to Christ, and as He dwells in the Church, becomes our sphere of life. That Spirit regenerates and converts, draws and purifies, testifies and grieves hallows and glorifies.

It is thru this Spirit that we become gladly subject to the law of God. We may walk in love and we gladly do it. And when thru the remnants of the sinful flesh we fall into sin then love shows me the way to humbleness of mind and confession of them in contriteness of heart.

But our life-long day we may walk in love. We love our God and His Christ for they have loved us first. We search for Him and pray to Him, we walk with Him and talk with Him.

That is the Life and Peace of the Christian. It is the Life-sphere of God Triune. It is the Life of the Covenant.

And the product, the works of the Spirit in the Church, in our heart and mind are enumerated in Scripture: Love, joy, peace, longsuffering, gentleness, goodness, faith, meekness, temperance.

It may be a small principle, I know; I am ashamed that it is so small. But our prayer is therefore, Knowing that all these lovely fruits are fruits of the Holy Spirit: Oh God! take not Thy Holy Spirit from us!

Because it is life to see Thy Face! In the walk of the Christian, in the sphere of the life that is according to the law of God there is joy unspeakable.

It is the thrill of God's Covenant life to love God and man.

And God shows His good pleasure, His beaming countenance in our Lord shall raise your and my song to the praises of His Name.

G. V.